

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

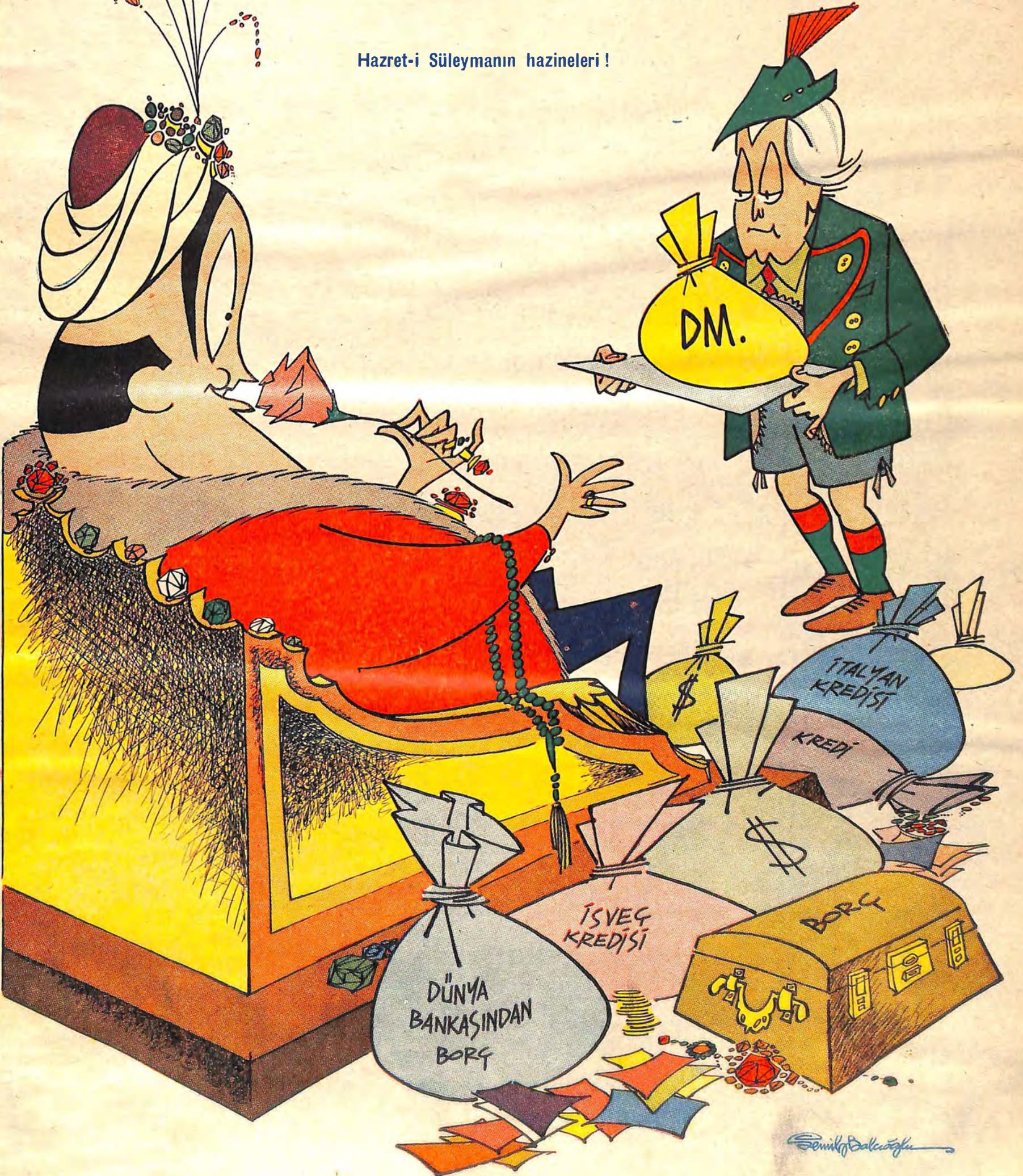
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

K. Bahadır.

AKHAKA

Hazret-i Süleyman'ın hazineleri !

YAPI ve KREDİ BANKASI

9 EYLÜL 1968'de
kuruluşunun
24 üncü
yıldönümünü kutladı.

YAPI ve KREDİ BANKASI

- Millî Bankadır.
- Yurdumuzda tamamen özel sermaye ve teşebbüs ile kurulan en büyük bankadır.
- Tasarruf mevduatının bankalarda birikmesinde daima öncü olmuştur.
- İlk semt şubelerini ve bankacılıkta müşteriye en iyi hizmet çıkırını açmıştır.
- Kültür ve Sanat hizmetlerinde örnek bankadır.

*Halkımızın büyük güveni ve iş adamlarımızın ilgisi
bu varlıkların temelidir.*

Bu yıldönümünde de

YAPI ve KREDİ BANKASI

kendilerine derin şükranlarını tekrarlar.

Yıl: 46 Cilt: 15 Sayı: 39 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 18 Eylül 1968

PARA DÜŞECEK Mİ?

NAPOLYON Bonapart'ın meşhur sözleri çoktur, ama bir vecizesi vardır ki bilmeyen, duymayan kalmamıştır. Fransa İmparatoru:

— Savaşı kazanmak için üç şey lazımdır: Para, para, para... demişti.

Siz isterseniz bu lâfı çoğaltabilirsiniz:

— Seçimi kazanmak için üç şey lazımdır: Para, para, para...

— Hayatı kazanmak için üç şey lazımdır: Para, para, para...

— İtibar görmek için üç şey lazımdır: Para, para, para...

— Bir dâvayı başarıya ulaştır-
mak için üç şey lazımdır: Para, para, para...

— İktisadi kalkınma için üç şey lazımdır: Para, para, para...

Bu sözlerdeki gerçek payının yüzdesini herkes kendi kafasına göre hesaplasa bile paranın şu fânî dünyadaki önemini kimse inkâr edemez. Para yalnız kişiler için değil, devletler için de önemlidir. Düşününüz ki para basmak yetkisi bir devletin elinde olduğu halde devlet bazan para sıkıntısı çeker:

— Yahu! Mademki Darphane elinde, ver emri, cayır cayır bastır parayı...

Kolay mı para bastırmak?... Sen parayı bastıkça, banknotları çoğalttıkça bakarsın ki paranın değeri düşer. Bunun için devletler Darphaneyi diledikleri gibi çalıştıramazlar. Paranın değerini korumaya dikkat ederler. Parayı düşürmek, Allah göstermesin, çocuk düşürmekten beterdir. Söz gelişi İngiltere sterling'in değerini düşürdüğü zaman dünyada kıyamet kopmuştu. Hele dolar'ın değerini düşürmek üstüne çıkan

söylentiler borsaları, piyasaları büsbütün birbirine kattı.

Şimdi de Türk lirasının değerini düşürmek, yani gazetelerimizde çok geçen bir deyimle «devalüe» etmek üstüne tartışmalar alıp yürümüştür. En başta Maliye Bakanımız Cihat Bilgehan olmak üzere bütün yetkililer:

— Türk lirası devalüe edilne-
yecek... diyorlar.

Tabii bizler de inanıyoruz. Ama şekere zam yapılmayacak dendi mi şekere zam yapıldığını, sigara fiyatları artmayacak dendi mi sigara fiyatlarının arttığını, gaza zam yok dendiği zaman gaza zam geldiğini hayat tecrübesiyle pek iyi bilen halkımız ne düşünüyor?

Her halde dar gelirli memur:

— Para ister düşsün, ister düşmesin, nasıl olsa bana kadar düşmeyeceğine göre umurumda değil... diye düşünüyor.

Müflis tüccar:

— Düşmez kalkmaz bir Allah, elbet para da düşer... diye düşünüyor.

Politikacı:

— Ben koltuktan düşmiyeyim de ne düşerse düşsün... diye düşünüyor.

Pinti:

— Ben hayatımda hiç para düşürmedim, koskoca hükümet nasıl düşürür?... diye düşünüyor.

Filozof:

— İnsanların düşkünlüğünü bilirdik, ama paraların düşkünlüğüne çağımızda rastlıyoruz... diye düşünüyor.

Don Juan:

— Ben kadınların peşine düşerim, paranın düşmesi paraya düşkünlüğü zor duruma düşürür... diye düşünüyor.

İhtiyarlar ve güngörmüşler:

— Oğul, nerede o eski paralar?

Biz vaktiyle on paraya bir kilo et alırdık, şimdi on liraya yarım kilo kıyma alamazsın, bakalım düşse düşse nereye kadar düşecek bu para?... diye düşünüyorlar.

Ve borsacılar, bankacılar, ithalatçılar, ihracatçılar sabah akşam remil atar gibi düşünüyorlar:

— Düşecek mi?

— Sanmam, Maliye Bakanı teminat verdi...

— Ama gene de düşecek diyorlar.

— Korkma düşmez.

— Biraz dolar istif etsek?

— Fena olmaz galiba...

Hesap açık: Şimdi serbest piyasada bir dolar onüç lira, resmî kur dokuz lira... Hele bir devalüe edilsin Türk lirası, siz seyreyleyin gümbürtüyü... Gerçi bu gümbürtüleri cebindeki bozuk paranın hesabından başka şeye aklı ermeyen sokaktaki vatandaş şimdiden duyamaz ama, geldikten sonra belli olur encamı...

Aslına bakarsanız devalüasyon, mevalüasyon, enflasyon, deflasyon gibi ukalâca lâfları bir yana bırakırsak paranın değeri zaten çoktan düşmüştür. Bu işin kokusu da devalüasyon gibi değil, ama losyon gibi duyulmuştur. Bugün sokaktaki dilenciler yirmibeş kuruşu paradan saymıyorlar; ev kiralari orta halli apartmanlarda bin lira; gazinolarda bir kadeh içki yüz lira; ve bir adet Amerikan arabası yüzelli bin lira...

Beş kuruşlar, on kuruşlar, yirmibeş kuruşlar piyasadan silinmeye yüz tutmuşlar... Madeni liralarla ancak bir fincan kahve içiliyor mahalle kahvesinde... Ve zavallı liracıklar:

— Acaba sıra bize de gelecek mi? Biz de yüz parahkların, bir kuruşların, beş kuruşların, on kuruşların âkıbetine uğrayacak mıyız; ilerde bizim de yüzümüze kimse bakmayacak mı? diye tir tir titriyorlar.

AKBABA

AKBABA

Mizah edebiyatına yeni bir eser kazandırıyor :

Akbaba'ya uygun yönleri, anıları ve nükteleri ile

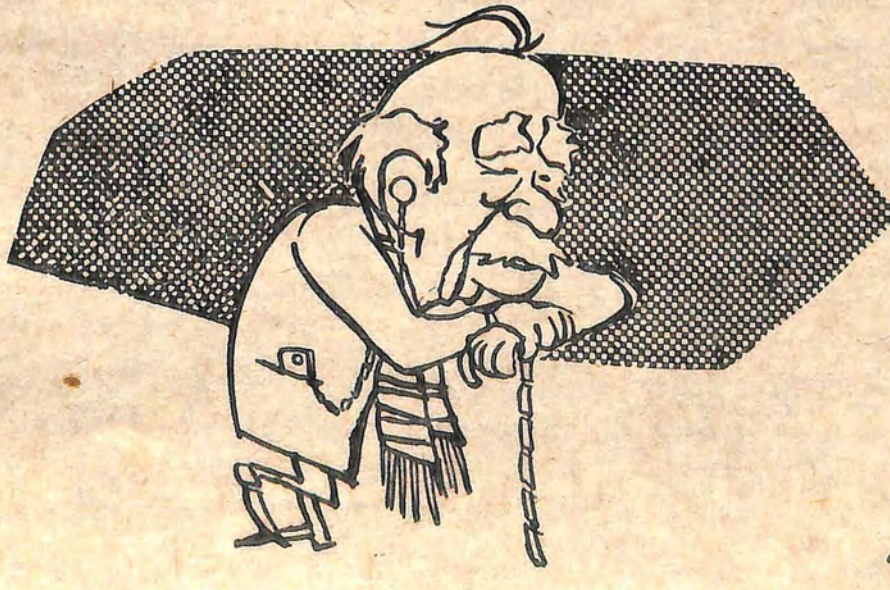
Tanıdığım Meşhurlar

Yazan : NACİ SADULLAH DÂNİŞ
PEK YAKINDA AKBABA'DA...

— C.H.P. 45 yaşına bastı. —

BABA.....

DEDE.....

ORTANIN SOLU

TORUN!

SULTANAHMET'te Emlâkçi Artin'in dükkânının bitişiğinde «Mülkiye Yazıhanesi» açılmış ve bir haftadan beri faaliyete geçmişti. Yazıhanenin idare müdürü Şerafettin bey o sabah iş başına gene erkenden gelmiş, müsterilerini beklemeye başlamıştı. Saat onda Yalova heyeti ile bir görüşme yapacaktı.

Yalova'lılar vaktinden önce yazıhaneye geldiler. Heyetin başkanı Mürsel Cancıgeroğlu merdivenleri çıkıp odaya girdi. Arkasından da heyetin öteki üyeleri geldiler. Şerafettin bey ayağa kalkmıştı:

— Buyursunlar efendim, buyursunlar dedi. Hoşgeldiniz, sefalar getirdiniz.

— Sefa bulduk Şerafettin bey.

— Şöyle oturamaz mısınız efendim? Kâzım! Oğlum Kâzım! Artin'e kadar git de fazla iskemle varsa bir kaç tane versin.

Kimi pencerenin kenarına, kimi yayları çökmüş maroken koltuğa, kimi de tahta iskemleyle ilaştı. Heyet başkanı Mürsel Cancıgeroğlu ensesini kaşıdıktan sonra:

— Telefonla görüşmüştük, dedi. Siz bu iş için ne diyorsunuz?

Şerafettin bey çekmeceyi çekip önüne bir dosya çıkardı:

— Evet efendim, dedi. Bizim yazıhanemiz, memleket ihtiyaçlarından doğmuştur. Memleketimiz, biliyorsunuz ki, uzun zamandan beri mülki bir islahata muhtaçtır. Son zamanlarda hükümet bazı ilçeleri, il haline getirmek düşüncesindedir. İşte bu arada bazı ilçelerimizin maddur duruma düşebileceğini düşünen müessesemiz, ilçe olmak isteyen bucaklarla, il olmak isteyen ilçelerle temas halindedir. İlçesini il haline getirmek isteyenler, müessesemize başvurdıkları takdirde, her surette memnun edileceklerdir. Biz bu hususları sağlamak için, gerekli kimse-lerle gerekli temaslara yapıp, münasip bir ücret karşılığında ilçeleri il haline getirebileceğiz. Bunun için ücret konusunda tarafların anlaşmaları lazımdır.

— Peki kardeşim, sen şu bizim Yalova'yı vilâyet yaptırmak için ne istiyorsun?

— Bu husustaki fiyatı hemen size bildiremiyeceğim. Malûmu âliniz, telefonda da söyledim gibi, meseleyi hem coğrafya bakımından, hem ziraat, hem meyvacılık bakımından, hem de toplumsal yapı bakımından incelemek lâzım. Gemlik ile Orhangazi'yi siz kendi iliniz içine almak istiyorsunuz, değil mi?

— Orhangazi muhakkak bizim olmalı. Ama Gemlik'i de verirken ziyadesi ile memnun kalırız.

— Orhangazi'yi verebilirim ama, Gemlik için şimdiden kesin bir şey söyleyemiyorum. Gemlik'in iktisaden özel bir durumu var. Zeytin ve zeytinvağı meselesi.

— Peki, öte yandan Değirmendere için ne diyorsun?

— Ha, bakın, Değirmendere'yi size verebilirim.

Mülkiye Yazıhanesi

Adnan VELİ

— Ya Karamürsel?

— Onun da bir kolayını bulacağız. Yalnız, siz bu kadar geniş bir alanı kendi iliniz için alınca bunun masarifi de biraz fazla olur.

— Olsun. Biz masarıftan kaçmıyoruz. Bursa'ya nazaran biz de iyi bir il ortaya çıkaralım diyoruz.

— Kolay... Halledeceğiz bunları... Yalnız müessesemizin bu husustaki şartlarını da tabii aramızda konuşmamız lâzım.

— Konuşalım öyleyse... Zaten biz de bu iş için kalkıp Yalova'dan buraya geldik.

— Şimdi beyefendiciğim, evvel emirde bizim müessesemiz bu iş için Ankara'ya bir heyet yollamak zorundadır. Bu heyet, Bakanlığın sorumlu ve yetkili kişileri ile gerekli temaslara yapacaktır. Bunların gidip gelme, ikamet ve iâşe masrafları 4000 lira tutar.

— Peki, kabul.

— Ondan sonra, Yalova'nın, civardaki bucak ve ilçelerle birlikte 1/5000 ölçekli bir de haritasını yaptırmak lâzım. Bunun masrafı da 7000 lira tutar.

— Bu haritayı kim yapacak?

— Harita mühendisi bir arkadaş var, o yapacak.

— 7000 lirayı da biraz ziyade istedin ahbab!

— Vallahi, size yabancı müşteri muamelesi yapmıyorum. Söz temsili, bize şimdiye kadar 167 ilçeden müracaat yapıldı. Kimine 12.000 lira, kimine 15.000 lira harita masrafı koyduk. Böyle zamanlarda il olabilmek için masraftan kaçmamak lâzımdır. Bu sefer il olamazsanız, bir dahaki sefere kadar, yani 1973'e kadar başka ümit yok. Ben her şeyi açık konuşurum.

— Doğru dedin ama, 7.000 lira da az para değil. Sonra, bu para, bizim köylüden çıkacak. Köylü, zaten fakar... Onun için az bir şey tenzilat yapmalısınız.

— Mümkün değil, yapamam. İdare etse sizi kırmam elbet. Ama emin olun, idare etmez.

— Eh, peki... Onu da verdik diyelim. Başka?

— 3.000 lira kadar tapu masrafı var.

— Ne tapusu?

— Öyle ya, civardaki ilçe ve bucakların tapusunu, sizin ilin üstüne geçireceğiz.

— Doğru... Başka?

— Bu masrafların üzerinden bizim de % 50 komisyonumuz var.

— Bak işte bunu çok istedin.

— Vallahi değil. Siz, bir ilçenin nasıl il olacağını, bu işin ne kadar uğraşmaya bağlı bulunduğunu bilmediğiniz için, böyle konuşuyorsunuz. Eğer işin iç yüzünü bilerseniz, istediğimizi seve seve verirsiniz.

— Bu işin olmuştur bitmiş, kaçta olacak en son?

— Olmuşu bitmiş, 21.000'e olur.

— Canım şu işi 15'le bitiriverelim.

— Dedim ya... İdare etse sizi kırar mıyım? En son, en son; Yalova'yı 20.000 liraya il yapabilirim. Daha da aşağı inemem, kusura bakmayın... Ama bir kere il olduktan sonra, ilin başına tabii bir vali gelecek. Böylelikle «Yalova kaymakamı» lâfından kurtulacaksınız. Az şey mi bu?

Heyet üyeleri, birbirlerinin yüzlerine baktılar. Çoğu, bu paraya şimdiden razıydı. Müessesem müdürü Şerafettin bey devam etti:

— Bu parayı vermeniz menfaatiniz içindir. Artık rahata, huzura kavuşacaksınız. Yalnız bunlar bizim şartlarımızı tabii... Bir de partidekilerin şartları var. Sizin bu şartları kabul etmeniz lâzım.

— Partidekiler ne şart koyuyor?

— Onların şartları şu: İlin hudutları içinde ne kadar yurttaş varsa bunların hepsi bizim partiye geçecek. Yalnız yurttaşlar değil... Davarları, kamyonları, taksileri, at arabaları hep bizim partiye geçecek, diyorlar.

Üyeler gene birbirlerine baktılar. İnce sesli birisi:

— Raziyiz, dedi.

— Raziyiz demekle olmaz. Bir seçim yapılır da, sandıkların içinden başka partiye bir tek oy çıkarsa, o zaman ne olacağını biliyor musunuz?

— Yooo!...

— İşte o zaman, il olarak kalmak şöyle dursun şimdiki Yalova ilçesini de üçe bölüp üç tane bucak yaparlar ha!...

Sonuncu şart, hepsine pek çetin göründü. Heyet başkanı bu şarta ya-

Ne haldeyiz?

Ermek istersen hedefe
Olmalıdır mütevazı.
Yukarı kalkar boş kefe,
Ağırlık ister terazi.

«Bin düşünce bir dert silmez»
Geveze insan çekilmez.
Tarla sabansız ekilmez;
Sonra bor kalır arazi.

Çare bulamazsa «Başlar»
Bölünürler vatandaşlar.
İlahiye döner marşlar;
Gerilik; devrim enkazı.

Birçok işler oldu çorba,
Uygurluk yedi bir darbe.
Yeşil sarık saran zorba;
Bir manzara ki marazi.

Taşlı, dikenli bir yol var,
Ne insaf, ne kontrol var.
«Tahrir yok!» deme, bol bol var;
Tahrir de ona muvazi.

Yer yer koptu ayaklanma,
«Bana ne?» deyip saklanma!
Diyorlar ki: «— Meraklanma
Bunlar eğlence, fantazi!»

Kalmamış hiç munis çehre,
Çöpten bent olur mu nehré?
(Kanunsuzlar) inmiş şehre;
Nerde eski sâkin mâzi?

Atlatmak için vartayı,
Değiştirmeli rotayı.
Benimseseyden (Orta) yı
Ya komünistsin, ya «Nazi».

Palavrayla göze girmek,
İlerici'leri yermek,
Taassuba tâviz vermek;
Ölmüyoruz buna razi.

Bizim silâhımız kalem,
Saldırıdan duyduk elem.
Böyle savaş ayrı âlem:
Dostlar şehit, bizler gazi!

Salâhattin KUTLU

naşmakla beraber, ötekiler pek teşne görünmüyorlardı.

Mürsel Cancıgeroğlu biraz düşündükten sonra:

— Hele bir aramızda görüşelim de, ondan sonra sana haber verelim, dedi.

— Siz bilirsiniz efendim. Bence bu işte pek geç kalmamak lâzım.

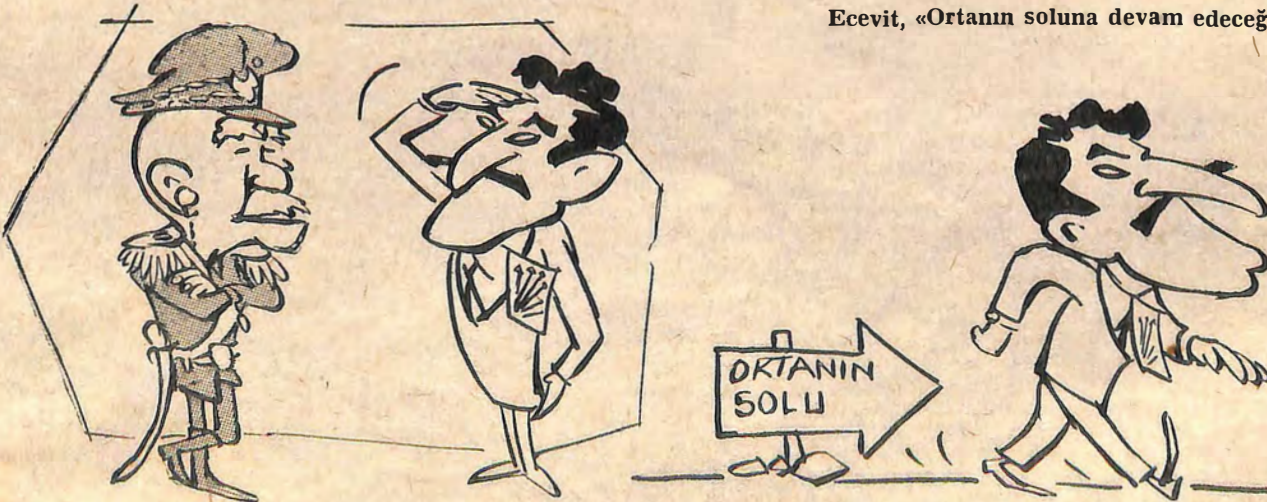
Çünkü bu iş kapkaç işi... Siz düşünüp taşınıncaya kadar, ötekilerin muamelesi tamamlanır, sonra a-çıkta kalırsınız.

— Peki ağam! Biz sana çarşamba ya kadar muhakkak bir haber veririm.

Şerafettin bey, üyelerin ellerini teker teker sıktıktan sonra hepsini kapıya kadar uğurladı. Aşağıdaki odada, kendisi ile görüşmek üzere Abana heyeti bekliyordu.

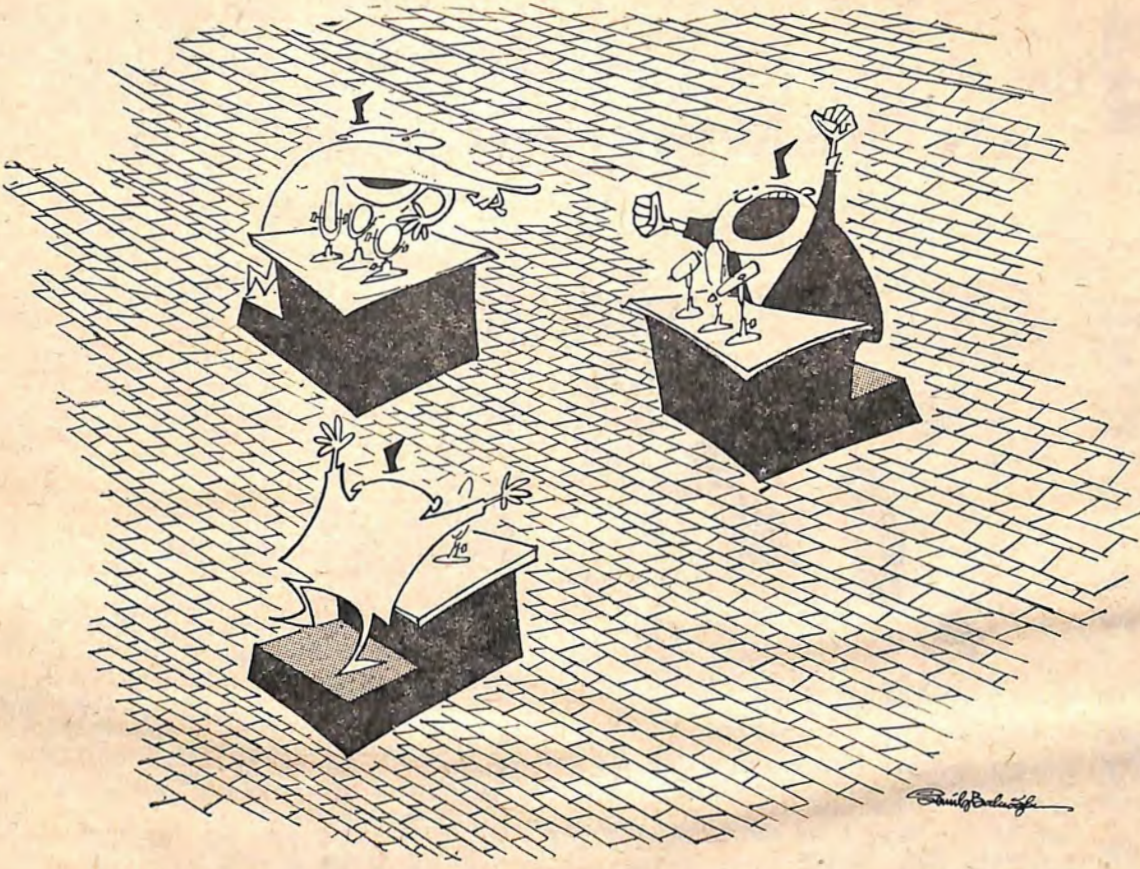
Adnan VELİ

Ecevit, «Ortanın soluna devam edeceğiz» dedi. — Gazeteler —

Paşaya selâm

Ortanın soluna devam!..

SOKAK POLİTİKASI!..

Ç OK şaştığım bir şey var: Türkiye'de mizah dergileri ciddi geçinen günlük gazelerden bazılarının rekabetine rağmen nasıl yaşayabiliyor?

Zira o biçim ceridelerin iddialı sütunlarında her gün hikmet niyetine öyle şakacıklar sergileniyor ki...

Geçen gün yine üstadlardan biri «bir takım» gençlerimizin gösterilerini kınarken kaba kuvvetin kaba kuvvet davet edeceğini, ileri Batı demokrasilerinde öyle şeyler olmadığımı, bizim de orarlardan örnek almamız gerektiğini ciddi ciddi söylüyordu.

Evet, 1968 yılında söylüyordu bunu. Yani hemen bütün Batı ülkelerinde gençliğin ayağa kalkıp en sert protestolara yöneldiği ve en çetin çatışmalara yol açtığı bir yılda!

Bunlar Türk basınının ve radyosunun vermediği olaylar olsa o kadar şaşmayacağım, «Zahir üstadlar dünyadan habersiz yaşadıklarından henüz duymamışlar» diyeceğim. Ama kendi gazetelerini de mi okumuyor hazretler?

Avrupa'nın bütün büyük merkezlerini bu yıl zaman zaman alak bullak eden öğrenci ayaklanmalarıyla ilgili haberler gözlerinden kaçtı diyelim; dut ağacı gibi silkelenen De Gaulle iktidarının gençlerle boğaz boğaza geldiğini komşularından olsun duymamışlar mıdır?

Duymuşlardır duymasına ama, niyet başka: Böyle çatışmaların yalnız Türkiye'de olduğu havası yayılacak, halkımız «Eee, ilallah bu işlerden» diyerek herkesin uslu uslu oturmasını isteyecek...

Aslında «ileri Batı demokrasilerinde» görülen bazı politik manzaralarla kıyaslanırsa Türkiye'deki iç durumun sülman sayılması gerekir.

Bakın, geçenlerde Chicago'da toplanan Demokrat Parti Kurultayının tablosunu çiziyim size.

Belediye Başkanının talebiyle on binlerce kişilik jandarma ve ordu birliklerinin takviye ettiği muazzam bir emniyet kuvveti ta-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Örneğe yan gel!

✱

rafından karış karış kontrol altına alınan şehirde tam bir «ihtilâl bastırma» havası esiyordu. Şehir merkezinde bütün köşebaşları tutulmuş, kaldırımlara belirli aralıklarla polisler yerleştirilmişti. Sokaklarda dikenli tel kafesleriyle çevrili jandarma cipleri, gökte ateşe hazır polis helikopterleri dolaşıyordu.

Havadan bomba atılabileceği korkusuyla uçakların kurultay binası üstünden uçuşu yasaklanmıştı. Binanın havadan, karadan, hattâ yer altından gelebilecek bütün tehlikelere karşı korunması için damında, çevresinde, bodrumlarında yüzlerce gizli ajan bekliyor, ayrıca bir kaç yüz sivil polis de seyirci numarasıyla delegelerin arasında geziniyordu. Çevredeki binalarda oturanlara kurultay süresince bütün pencereleri kapalı tutmaları tembih edilmişti; yaz sıcaklığında o yüzden bunalyordu ahali. Gazete fotoğrafcılarına da her hangi bir pencereden resim çekmeğe kalkarlarsa suikastçi zannıyla vurulabilecekleri bildirilmişti.

Kimin tarafından mı? Bütün civar damlarda kaynaşan telsizli, dürbünlü, tüfekli polisler tarafından. Mart kedilerine lâyük bir görev almış bu tosunlar hemen zımbalayivermek üzere dört tarafta durmadan «şüpheli kişi» kollamaktaydılar.

Yine de kimsenin içi rahat değildi: Otellerden otomobille gelirken ve kurultay binasına girerken delegelerin çok uzaktan silahlı atış yapabilecek keskin nişancılar tarafından vurulmasından korkuluyordu. Bu ihtimale karşı da otomobillerin özel helikopterlerle korunması gibi çeşit-

li tedbirler alınmış, üstelik binanın girişine «ateşe karşı kalkan olabilecek» bir sürü sütunlar dikilmişti.

Bütün bu savaş hazırlıklarını gerektiren öcülere gelince...

Chicago'ya akın eden yüz bin küsur kişilik protesto ordusunun öncülerinden Tom Hayden başına demecinde şöyle diyordu:

— İkiyüzlü politikanın içine kusmağa geliyoruz!

Örgütlü birliklere ayrılan göstericiler parklarda herkesin gözünün önünde Japon güreşi öğrenmekte, askeri talim metodlarıyla sokak döğüşü eğitiminden geçirilmekteydiler. Coptan, göz yaşartıcı gazdan, silahlı polis saldırısından nasıl korunacakları, karşı saldırıya nasıl geçip engelleri nasıl aşacakları, her şeye rağmen «esir» düşerlerse hukuk açısından nasıl davranacakları bir bir anlatılıyordu kendilerine.

Bütün bunları düzenleyen liderler arasında Kuzey Vietnam hükümetiyle (yani Amerika'nın resmen savaş halinde olduğu bir devletin yöneticileriyle) işbirliği yapmakta bulunduğunu açıkça söyleyen kişiler de vardı.

Yeni bir çeşit Hippi olan ve düzeni alayla yıkmak istediklerini söyleyen Yipi'ler ise Cumhuriyetçilerin Nixon'una ve Demokratların Humphrey'sine karşı Pigasus adında bir domuzu Cumhurbaşkanlığına aday gösterdiklerini ilân ettiler.

Nerede yetersiz kalmağa başlamış bir düzen ve değişiklik isteyen güçler varsa çalkantılar, çatışmalar, hattâ taşkınlıklar olacaktır. Bunun gürültüsünden utanıverip «ilallah» demek değil, düzeni en kısa yoldan yeterli duruma getirmeğe bakmak gerekir.

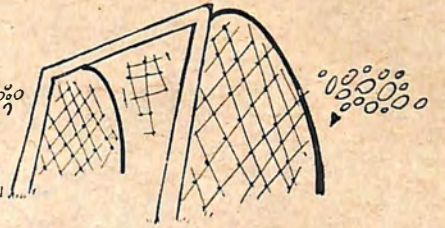
Huzur, istikrar düzene saygı falan gibi sloganlarla Türk toplumunu bir uslu çocuklar sınıfı sessizliğine gömmek isteyen, bunun için de ileri Batı demokrasilerini örnek göstermeğe kalkan yerli Pigasus'lara cevap şu olmalıdır:

— Kime yutturuyorsunuz?

Hisar sigarası bulunmaz oldu.

— Gazeteler —

— 4 —

HACIĞA — Canım, geri kalmış melmeket isek de bu gader de mi geri galdık bilâder?... Yirmiiki deliganlı, bi şişkin meşin için birbirlerini gırıp geçiriyorlar, yazık... Şordan gidip, yirmiiki top alacağım sevabıma, vereceğim oğlanlara, oynayıp dursunlar canım... Aman ben gidip oğlanlara topları alıp da geleyim. Sağlıcakla kal Karagöz efendi...

KARAGÖZ — Uğurlar olsun Hacığa...

II

(Hacivat'la İdareci)

HACİVAT — Efendim, derin saygılarımı sunarım... Nasılsınız, âfiyettesinizdir inşallah...

İDARECİ — Eksik olma Hacivat Çelebi... Sizi sormalı?

HACİVAT — Duacıyız efendim.

İDARECİ — Salık verdiğiniz o gayet sert antrenör kabul etti mi teklifimizi?

HACİVAT — Efendim, antrenör Karagöz, başka antrenörlere benzemez. Çok bilimsel çalışır ve eline aldığı takımı, hemen kalkındırır. Onun için önce takım taraftarlarıyla anket yaptı, incelemeler, araştırmalar yaptı.

İDARECİ — Bravo... Tam bizim aradığımız antrenör... Peki, ne dedi? Kabul etti mi?

HACİVAT — Parada anlaşırsak, kabul ederim, dedi.

İDARECİ — Ne istiyor Hacivat Çelebi?

HACİVAT — Size göndereyim de kendisiyle konuşun, daha iyi...

İDARECİ — Olur Hacivat Çelebi...

(İdareci gider, Karagöz gelir)

KARAGÖZ — Hacı cavcav be, bu iş beni sardı.

HACİVAT — Hangi iş o?

KARAGÖZ — Neydi adı? Antredeğör müydü ne?

HACİVAT — Antrenör...

KARAGÖZ — Hah işte o iş...

HACİVAT — Neden o kadar çok sevdim bakalım, sen bu işi?

KARAGÖZ — Sevilmez mi be... Ayten var ya Ayten, moral verecek...

HACİVAT — İyi öyleyse, İdareci seni bekliyor, git de görüş...

KARAGÖZ — Ne diyeyim?

HACİVAT — Kaç para isteyeceksen, onu söyle.

KARAGÖZ — Elli lira istesem çok mu Hacivat?

HACİVAT — Aman Karagözüm, sen çok değerli,

çok otoriter bir antrenörsün, hiç elli lira olur mu?

KARAGÖZ — Kaç para olur?

HACİVAT — Önce kabul etmek için elli bin lira peşin iste...

KARAGÖZ — Alay etme ulan, tepelerim.

HACİVAT — Onbin lira da aylık iste...

KARAGÖZ — Daha ne isteyeyim?

HACİVAT — Takımın yendiği her maç için de yirmibin lira iste...

KARAGÖZ — İsterim ulan...

III

(Karagöz'le İdareci)

KARAGÖZ — Elli bin lira peşin isterim.

İDARECİ — Sen kimsin be?

KARAGÖZ — Onbin lira da aylık isterim...

İDARECİ — Deli misin sen?

KARAGÖZ — Her maçıktan sonra da yirmibin lira isterim.

İDARECİ — Niçin istiyorsun bu paraları?

KARAGÖZ — Niçin mi? Ne bileyim ben? Hacivat iste, dedi, istiyorum.

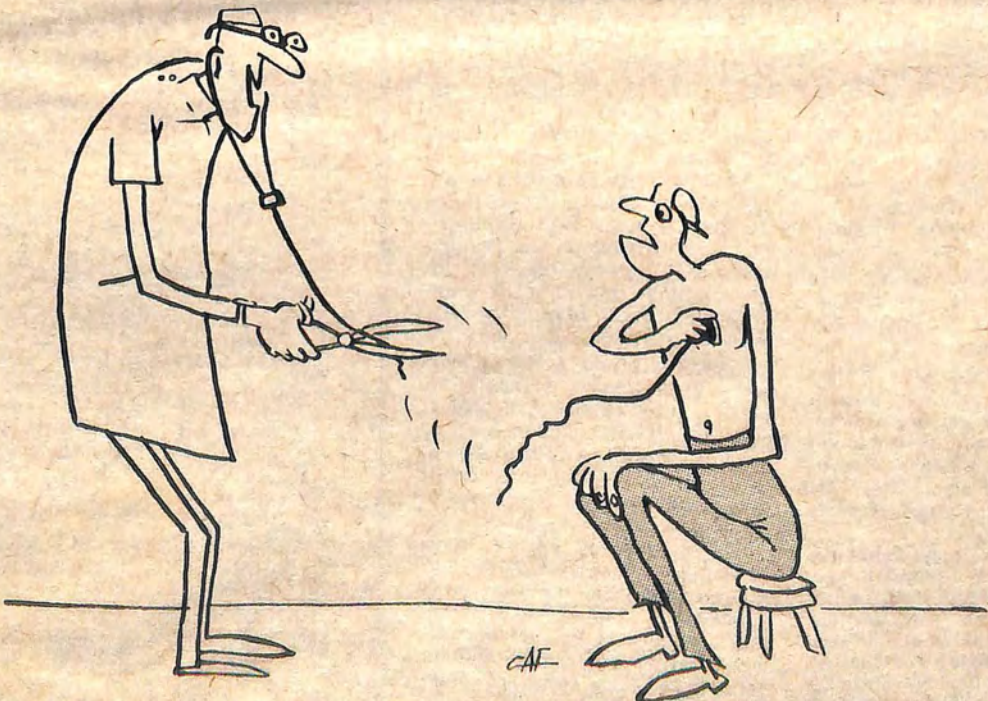
İDARECİ — Haaa... Hacivat Çelebi'nin tavsiye ettiği o çok meşhur antrenör sayın bay Karagöz beyfendi hazretleri siz misiniz?...

KARAGÖZ — Karagöz benim ama, saydığın öblür kalabalığı tanımıyorum.

İDARECİ — Çok memnun oldum.

KARAGÖZ — Mangırları verirseniz, ben de memnun olurum.

Yurt dışındaki doktorlarımız yurda dönmüyor. — Gazeteler —

Yazısız

İDARECİ — Bir şartımız var.

KARAGÖZ — Buyrun.

İDARECİ — Bizim takımı şampiyon yaparsanız, ne isterseniz veririm.

KARAGÖZ — Ondan yana hiç merak etmeyin. Yaptım gitti. Takımı şampiyon bilin.

İDARECİ — İsteklerinizi bir daha söyler misiniz?

KARAGÖZ — Elli bin lira peşin...

İDARECİ — Azdır, yüz verelim.

KARAGÖZ — İyi ya, yüz ver.

İDARECİ — Başka?

KARAGÖZ — Aylık, onbin...

İDARECİ — Azdır, yirmi verdim.

KARAGÖZ — Neyse, o da kabul...

İDARECİ — Başka?

KARAGÖZ — Her maç için yirmibin...

İDARECİ — Azdır, kırk verelim.

KARAGÖZ — Ona da peki.

İDARECİ — Başka?

KARAGÖZ — Başka, başka, başka... Haa... Sahi, aklıma geldi, dönüş param yok, otobüs bileti için bana elli kuruş versene...

İDARECİ — Aaa, bak bu olmaz.

KARAGÖZ — Neden? Yüzbin, kırkbin oluyor da, elli kuruş neden olmuyor?

İDARECİ — Elli kuruşu peşin istiyorsun, öbürleri yaz tahtaya, al haftaya...

KARAGÖZ — Sağlam yere kapılmadık.

İDARECİ — Hemen takımı elinize alın, çalıştırmaya başlayın!

KARAGÖZ — Takım şimdi nerede?

İDARECİ — Onları bulmak kolay. Kalecimizle solbek, bir de haf'lar bariardan birindedir. Sağbek'le santrafor, Moral Ayten'in evindedir. Öbürleri de ya gazinolarda, ya gece kulüplerindedir.

KARAGÖZ — Eh, bulması kolaymış. Ulan, ben vantilâtör müyüm, yoksa ahlâk zabıtası şefi miyim? Benim gayetle sert bir vantilâtör olduğumu duymadınız mı? Bak yine tepem atıyor, karışmam haa!...

İDARECİ — Aman siz sinirlenmeyin, ben şimdi gider onları arar bulur, çayıra salarım.

KARAGÖZ — Sal çayıra, sür bayıra, beni de bu belâdan Mevlâm kayıra!

(İdareci gider, takımın kaptanı Duvar Ahmet gelir)

KAPTAN — Antrenör Karagöz sen misin?

KARAGÖZ — Benim, sen kimsin?

KAPTAN — Ben kaptanımdır.

KARAGÖZ — Hangi vapurda?

KAPTAN — Benimle dalga mı geçiyorsun be?...

KARAGÖZ — Ne dalgası aslanım... Kaptanımdır, dedin, ben de nerde diye sordum.

KAPTAN — Ben karada kaptanımdır...

KARAGÖZ — Haa, bu da bizden... Karada kaptan, ormanda kaplan, denizde aslan...

KAPTAN — Alırım paçanı keriz...

KARAGÖZ — A-ah, yemem paçalı kereviz...

KAPTAN — Bana ha, bana ha?

KARAGÖZ — Sana değil, babana!

KAPTAN — Bana kaptan Duvar Ahmet derler.

KARAGÖZ — Bana da vantilâtör Karagöz derler...

KAPTAN — Bak be, hâlâ konuşuyor...

KARAGÖZ — Aman sustum, kızma bilâder...

KAPTAN — Hani senin için sert diyorlardı?...

KARAGÖZ — Çok sertimdir ağabeycim, ama duvara değil, karşımda adam olursa...

KAPTAN — Sen şimdi antrenörsen eğer, ver bakalım taktiği...

KARAGÖZ — Hı? Ne vereyim?

KAPTAN — Taktik, taktik, taktik, taktik...

KARAGÖZ — Tiktak tiktak tiktak tiktak... Bu herif kafadan kontak.

KAPTAN — Takımın sistemi ne olacak?

KARAGÖZ — Takımın Rüstemi mi ne olacak?

KAPTAN — Dablıyu em mi?

KARAGÖZ — Hı?

KAPTAN — Yoksa dört-üç-dört mü?

KARAGÖZ — Herif şifreli konuşuyor.

KAPTAN — Dört-üç-dört mü?

KARAGÖZ — Hayır, kırkyedi-elliüç-onsekiz telefon numaram...

KAPTAN — Yahu, nasıl oynayacağız?

KARAGÖZ — Bahriye çiftetellisi havasıyla şakır şakır oynarsınız...

KAPTAN — Sen şimdi bize ne öğreteceksin babalık?...

Gün ola, harman ola...

Yazısız

KARAGÖZ — Aç gözünü, kulağını, kapa ağzını da iyi dinle mostralık...

KAPTAN — Buyur.

KARAGÖZ — Çok kuvvetli bir takımla maçınız var. Yüzdeyüz yenileceksiniz. O zaman ne yaparsın?

KAPTAN — Oyunculara doping yaparız.

KARAGÖZ — Yasaktır, olmaz...

KAPTAN — Hakeme rüşvet veririz.

KARAGÖZ — Şahsınız yok, almıyor herif...

KAPTAN — Karşı takım oyuncularını döveriz.

KARAGÖZ — Onlar sizden baskın çıktı, marizi nize kaydı.

KAPTAN — Peki ne olacak?

KARAGÖZ — O zaman oniki kişi oynarsınız. Eyüp Sultan Hazretlerini de takıma alırsınız. Hazretin ruhu göze görünmeden, önde, geride, her yerde oynar. Dinle, futbolun birinci kuralı: Galip gelmek ihtimali yoksa, Eyüp Sultan Hazretlerinin türbesine gidilip, Eyüp Sultan da takıma transfer edilecek...

KAPTAN — Yaşsa be... Sende iş varmı...

KARAGÖZ — Dinleee...

KAPTAN — Can kulağıyla dinliyorum.

KARAGÖZ — Baktın, karşı takım oyuncusu, zincirinden boşanmış gibi, kopmuş geliyor. Allah korusun, herif fırtına olmuş, yanına sokulmaz. Ne yaparsın?

KAPTAN — Ne yaparım?

KARAGÖZ — Ellinin körü... Ulan sen ne biçim kaptansın be?... Dinle: Yaradana sığınıp, herifin kuyruksokumu budur diye gayet şiddetli bir şut çekersin mabâdine, ondan sonra tekmeyle sanki sen yemişsin, danalar gibi bağırarak, kendini yere atar, kıvranırsın. Hakem de ona faul verir...

KAPTAN — Aman sen antrenörlerin kralısın be...

KARAGÖZ — Dinleee... Herifler seni kıvırdı, kıvırdı, koşu koşu şıştin, paçavran çıktı. Ne yapacaksın?

KAPTAN — Ne yapacağım?

KARAGÖZ — Futbolda üçüncü kural: Karşıdan gelen herife şöyle bir sürtünür, sanki tekmelemiş gibi kendini çayıra atar, hıdırellez sefası gibi, sırtüstü yatar dinlenirsin... İyice dinlenince kalkarsın.

KAPTAN — Aman elini öpeyim... Sen bu işin pirisin...

KARAGÖZ — Ne sandındı ya?...

KAPTAN — Anlat, sonra?

KARAGÖZ — Yooo, hepsi bir günde olmaz... Biz de yolumuzu bu dalgadan bulacağız...

KAPTAN — Aman Karagöz, maç var... Maçtan önce biz arkadaşlarla gidip, Eyüp Sultan'ı transfer edelim.

KARAGÖZ — Hadi bakalım... Uğurlar olsun...

(Kaptan bir yana, Karagöz öbür yana gider. Perdede, büyük bir skor görünür. Skorda, «Karagöz'ün takımı — Çiğerspor takımı» yazılıdır ve skor «0-0» gösterir. Maç başlamıştır. İçerden, futbol sahalarının her zamanki

gürültüleri gelir. Arada bir, Karagöz'ün sesi duyulur.)

KARAGÖZ — İneek... Hakeme gözlüüük... Yuuuu... Kovaaaa!... Ye onu, yeee!...

(Skor levhası «0-1» olmuştur, Karagöz'ün takımı bir gol yemiştir.)

KARAGÖZ — Ulan hakeem... Yuuuu... Kovaaa... İneek!... Ye onu, yee... Ye onu, yeee...

(Karagöz'ün takımı bir gol daha yemiştir, skor «0-2» gösterir. Karagöz bağırır, her «Ye onu, yeee» dedikçe, takımı bir gol yer. Skor, «0-7» yi gösterir.)

KARAGÖZ — Hakeme gözlük! Yuuuu... Ulan inek arabası... Yeme onu, ulan onu yemem bee... Yeme artık... Yemeeee...

(Skor «0-8» i gösterir. Hakemin düdüğü duyulur. Karagöz'ün takımı 8-0 yenilmiştir. Büyük gürültüler...)

(Karagöz'le İdareci perdede)

İDARECİ — Tuh senin gibi antrenöre, yazıklar olsun... (Tükürür) Tuh suratına... On para yok sana...

(İdareci gider, Temel Reis gelir)

TEMEL REİS — Ulan karauyuz, taçımı yatırdun, tuh suratına. (Tükürür)

(Temel Reis gider, Kaptan gelir. Kaptan, Karagöz'ü dövmeye başlar)

KARAGÖZ — Ne vuruyorsun be?...

KAPTAN — Ulan senin gibi antrenörün... (Vurur)

KARAGÖZ — Ne yapayım yahu? Babamın adı Hıdır, elimden gelen budur...

(Dayak yiyen Karagöz yere düşer, Kaptan tükürüp gider, Kocakarı ile Moral Ayten gelir, onlar da tükürüp geçerler)

KARAGÖZ — Paraları da almadık... Dayağı da yedik... Suratım tükürük hokkasına döndü... Burada bir hafta kadar ölmeden bekleyebilsem, belki bir cankurtaran arabası gelir de beni ilkyardım hastanesine götürür... Orda böbreğimi, yüreğimi, dalağımı satarım da, çoluğa çocuğa beş-on kuruş kalır hiç olmazsa... Ulan Hacivat, başıma gelenler hep senin yüzünden...

BİTİŞ

HACİVAT — Karagöz'üm, geçmiş olsun...

KARAGÖZ (Vurur) — İnşallah başına gelsin...

HACİVAT — Elin ayağın kırılсын...

KARAGÖZ — Zaten kırıldı ulan... Yenisini yaptır yine vurum. (Vurur)

HACİVAT — Yıktın perdeyi, eyledin vıran! Varayım sahibine haber vereyim heman! (Gider)

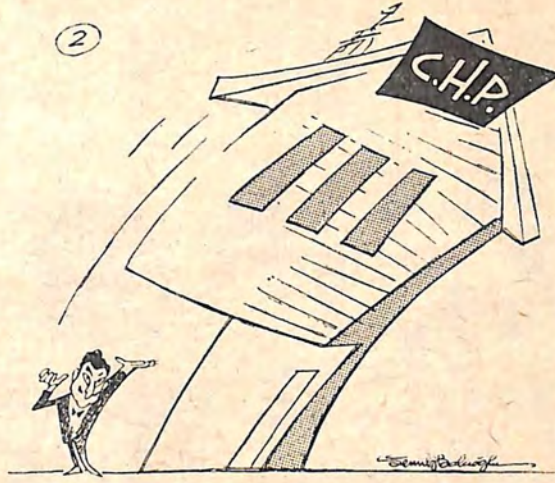
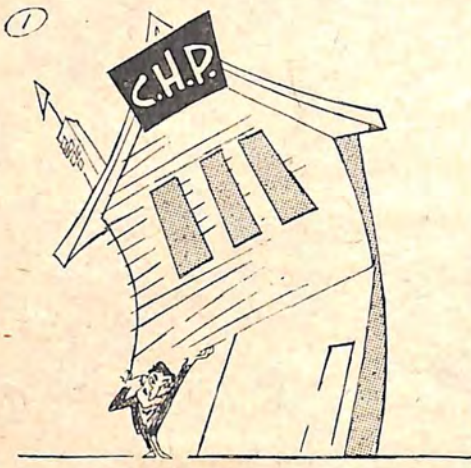
KARAGÖZ — Her nice dilimiz sürçtüyse af ola! Ulan Hacivat, bir elime geçerse yakan, yandın, yandın!

Yurt dışına çıkartılmak istenen bir turist kız, polise altı saat karşı koydu. — Gazeteler —

Yazısız

Yazısız

ANADOLU KULÜBÜ (ANKARA'NINKİ)

Çiğ-bal rengi halılar, insanı şu acele dünyanın, yağ bal içinde yüz düğüne inandırıyor. Yüzmüyor mu ki?...

Yanık-bal rengi perdelerse o huzur içindeki dünyaya, daha da âhenk indiriyordu, yollu!...

Bugünkü lokanta, uzundu, genişti, ucuzdu da üstelik. Hizmet edenler, tecrübeliydi hizmetlerinde, onun için şamatasızdılar!

Henüz yaz'dı. Politik «aileler» dönmemişti başkente, çoğunu Büyükada'da gördüm ama, hayâl görmüş olacağım; hepsi muhakkak, seçim bölgelerinde, seçim bölgelerinin dertlerini harıl harıl hal ile meşguldür, (Allah kolaylık versin desene Akbabam!)

Gene «ailece» geliniyordu lokantaya: Emprimeli, gülümsemesiz, mizanpıllı hanımlar, henüz incecik matmazeller, erkek evlât olmanın her türlü üstünlüğünü haiz, «maşallah» lara, «aferin» lere, «bu zamanın çocukları müthiş birader» lere sebep olan hoşnutsuz bebeler... Müşteriler bunlardı...

Ufak bir masada, Turan Bilgin oturuyordu, o sır vermez gülümsemeyle, o «bakışını ve içini ele vermem» gözleriyle...

Barışgım onunla Akbabam. Rekâmsız cesaretini biliyorum da ondan. Çoğu bilmiyor! Duyurmamış!...

Bir başka masada, Osman Salih Avcı vardı, «ailecek». Kenar masalardan birinde «biçimci» ciddiyetlere batık bir zat... Kevni Nedimoğlu, dediler. Kalıp, kıyafet, gözlük hepsi yerindeydi. Bugün nerenin milletvekili ki?... Bir zamanlar Adalet Bakanlığı Müsteşarıydı da, «Ağır ol ki molla desinler» cinsinden!...

Burasının yemeği, Ada'daki Anadolu Kulübünün kalbi yanık yemeği-

ankara MEKTUBU Nimet Arzik

ne benzemiyor, hükümetin burnunun ucunda da, ondan olacak!

Nefis pilic ızgaraları, nefis ve bugulu çorbalar, hatırlı porsiyonlar... Üstelik de, ucuz, ucuz, ucuz!... Hiç bir ekonomik yıkılığa sebep olmayacak kadar ucuz... Vatandaşlar için de böyle bir lokanta isterdim!

Bu yeni yapının bitmesi çok beklendi... Ankara'da çok «gezdin» Anadolu Kulübü önceleri... Bu son yapısında yerleşmişe benziyor, modern, rahat yapısında...

Elimde olsa, burada da yerleşmez. «Kültür Evi» yapardım burasını.

Yemekten sonra yapıyı gezdim. Küçük kumar salonu, büyük kumar salonu, ortanca kumar salonu, yarı-ortanca kumar salonu, cep-kumar salonu!

Her halde bunca kumardan sonra, politikacılar, hayattaki bütün kumar ihtiyaçlarını tatmin etmiş olup, sağlamlıklara hasretlenirler de, topluma faydalanırlar...

Kokteyl salonu, küçük bar... Bir de kitaplık... Ah kitaplık!...

KİTAPLIK

Katrin dö Medéris zamanında, Luvr sarayında yeni doğan prenseslerin, daha doğduğu gün kırk hizmetkârı varmış, ama sarayın su ihtiyacını temin etmek için, tek bir kişi görevlendirilmiş, Sen nehrinden kova doldurmağa!...

Su ihtiyacı Fransız sarayının, işte o kadarcıkmış!...

Ankara'daki Anadolu Kulübünün

kitaplığında, «âciz kitaplığında», «nâciz kitaplığında» bu aklıma geldi Akbabam...

Bunca kumar salonu, bunca bal rengi halı, bunca göz kamaştırıcı, göz yatıştırıcı ışıktan sonra, kitaplık da ihtiyaca göreydi işte...

Ne mi bekledim?... Kant'ın eserlerini değil her halde... Ama, her lisanda (o hani milletvekili albümünde, «bilinen» her lisanda!), son dergiler, son gazeteler, son prospektüsler beklerdim.

Raflarda bir kaç hafiften kitap beklerdim... Odanın, eski Anadolu Kulübünün artığı, ucu yenik masalar ve raflarla «yükli» olmamasını isterdim. Genel ihtişam havasının içinde bir acıklı falso olmamasını isterdim... Her yerde perdeler mobilyalara uygundu. Burası uygunsuzluklar içindeydi.

Hep çok mu istiyorum ki?...

Ama işte, Katrin dö Medéris zamanında Luvr sarayının ihtiyacını bir sucu, bir tek sucu temin edermiş!...

Politikacılarımızın okuma ihtiyacını da, bu kitaplık karşılıyor...

Kokteyl salonu... Huu, ne güzel konferans salonu olurdu!

Büyük kumar salonu... Huu, ne güzel seminer olurdu!

Ortanca kumar salonu... Huuu, ne güzel resim sergisi yeri olurdu!

Küçük kumar salonları... Huuu, her biri sanatın bir koluna tahsis edilebilir...

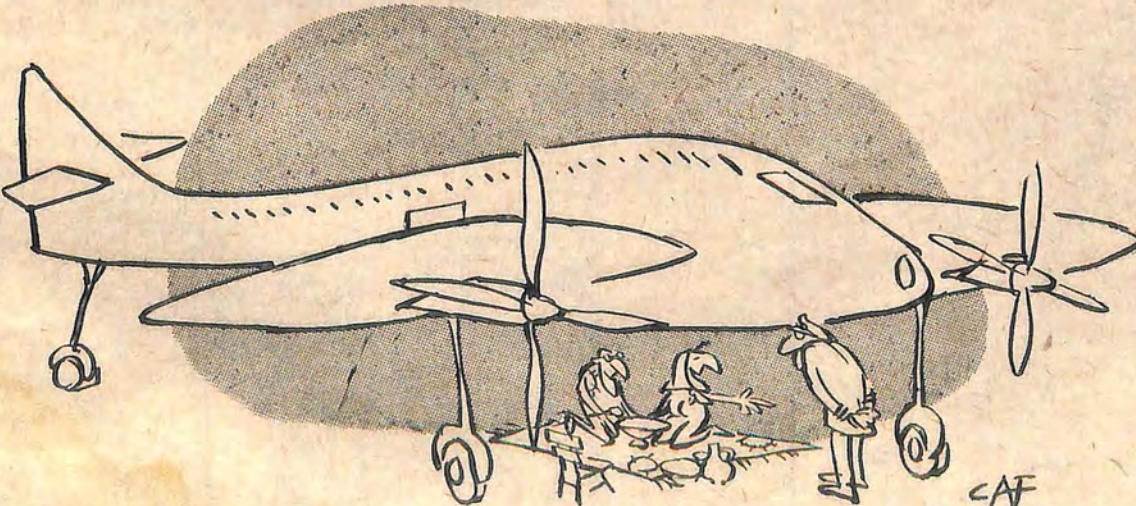
Cep kumar salonu... Huuu!...

«Hu» laya «hu» laya bir hal oldum... Veriyor musun bana Akbabam, Anadolu Kulübünü?.. O kadar konforlu olmasa da, «oyun» yeri çok Ankara'da, halbuki bir tek kültür evi yok!

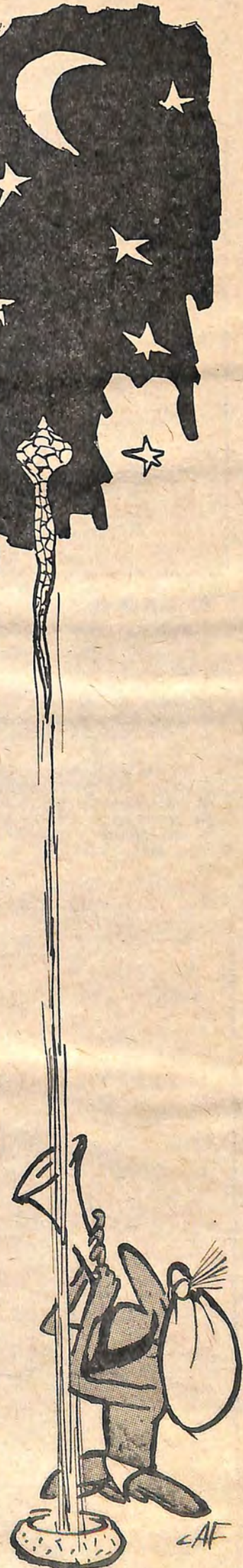
Bir tek kültür evi yok, ve bu ne «baş» takini, ne sondakini rahatsız etmiyor!

Nimet ARZİK

Türk Hava Yolları kat fiyatına uçak satıyor. — Gazeteler —

— Biz de zemin katı aldık pilot evlâdım!..

Hindistan'da feza çalışmaları!

— Aradım ama tarayamadım komiserim.. Tarağı yok!..

PAZARTESİ

Tek kârimız o zaten!

Dünyanın ünlü Tıp adanları yıllar süren yorucu bir çalışmadan sonra, insan beyninin bilinmeyen taraflarını şu ortak de-meçle açıklamışlar: «İnsan beyni, doğuştan önce dış âlem hakkında bilgi ediniyor.»

Tek kârimız da o zaten. Çünkü doğuştan önce dış âlem hakkında bilgi edinen o beyin, doğuştan sonra nasıl olsa dış âlemle ilgisini kesiyor ve kabuğuna çekilip, sadece kara kara düşünüyor.

İşsizliğin, haksızlığın, sahte-

kârlığın alabildiğine çoğaldığı bir dünyada kendi durumunu kurtarmaktan, dış âlem hakkında bilgi toplamaya fırsat mı buluyor zavalı beyin?

SALI

Tüzüğe aykırı düşerdi

İki ton kabağı hayır müesseselerinden birine hibe etmek isteyen iyi niyetli bir üretici, alıcı bulamamış.

«Hangisine telefon ettiysem, aldığım cevap (Hayır) oldu» diyor adamcağız.

Eee, başvurduğu yerlerin ismi üstünde: «Hayır» müessesesi. «Evet» deseler, tüzüğe aykırı ha-

reket etmiş olurlar. «Hayır» deseler, tenkitlere hedef olurlar. Ama dostça bir tavsiyede bulunalım biz gene: Kabağı bırakıp, bir de tavuk gibi, tatlı gibi şeyler teklif edin bakalım!

ÇARŞAMBA

Ölmek için...

Adam canından bezmiş. Bezmesi için bir sebep yok ya, bezer. İlle intihar edecek! Yaşamayı için bir sebep yok ya, eder. Tutmuş bir otomobil çalmış. Yasağ değil ya, çalar! Geçmiş direksiyon başına... Ehliyet şart değil ya, geçer.

Fakat aksilik ondan sonra başlamış, evdeki hesap çarşıya uymamış. Basmış gaza, bir süre gitmiş ve bir trafik kazası sonucu intihar etmek isteyen kendi olduğu halde, yaşamak isteyen bir vatandaşı hastanelik etmiş!

Şimdi yana yakına maksadının kendi canına kıymaktan ibaret olduğunu anlatmaya çalışıyormuş polisere.

O halde neden direksiyon başına geçersin a birader? Şehrimizde ölmek için yaya dolaşmak da yeter!

PERŞEMBE

İhracata geçmek için...

Yıl, 1961.

«Bu yıl buğday rekoltesi umulanın üstünde olacak» dedik, Kanada'dan buğday ithal ettik.

Yıl, 1962.

«Bu yıl buğday rekoltesinde, geçen yıla nisbete önemli bir artış bekleniyor» dedik, Amerika'dan buğday ithal ettik.

Yıl, 1963.

«Rekolte rekor seviyeye ulaşacaktır» dedik, dışardan buğday ithal ettik.

Sonra başladık yeni yeni tohumluklar denemeye, yeni yeni demeçler vermeye...

Yıl, 1964 - 65 - 66 - 67...

Rekoltede hep rekor bekledik, fakat her seferinde dışardan buğday ithal ettik.

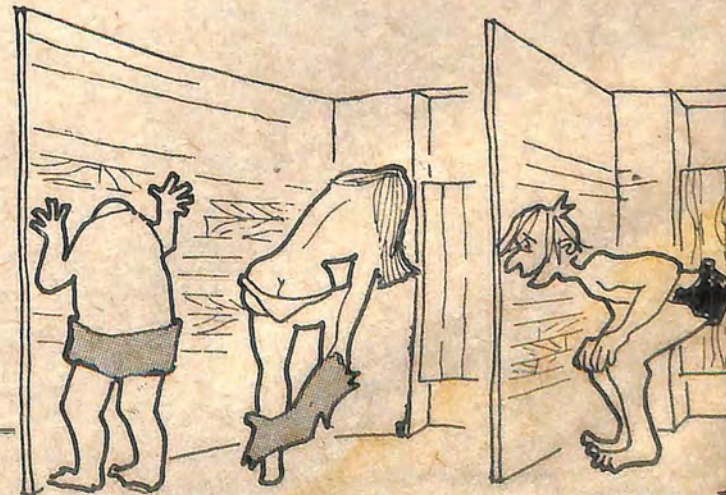
Yıl, 1968.

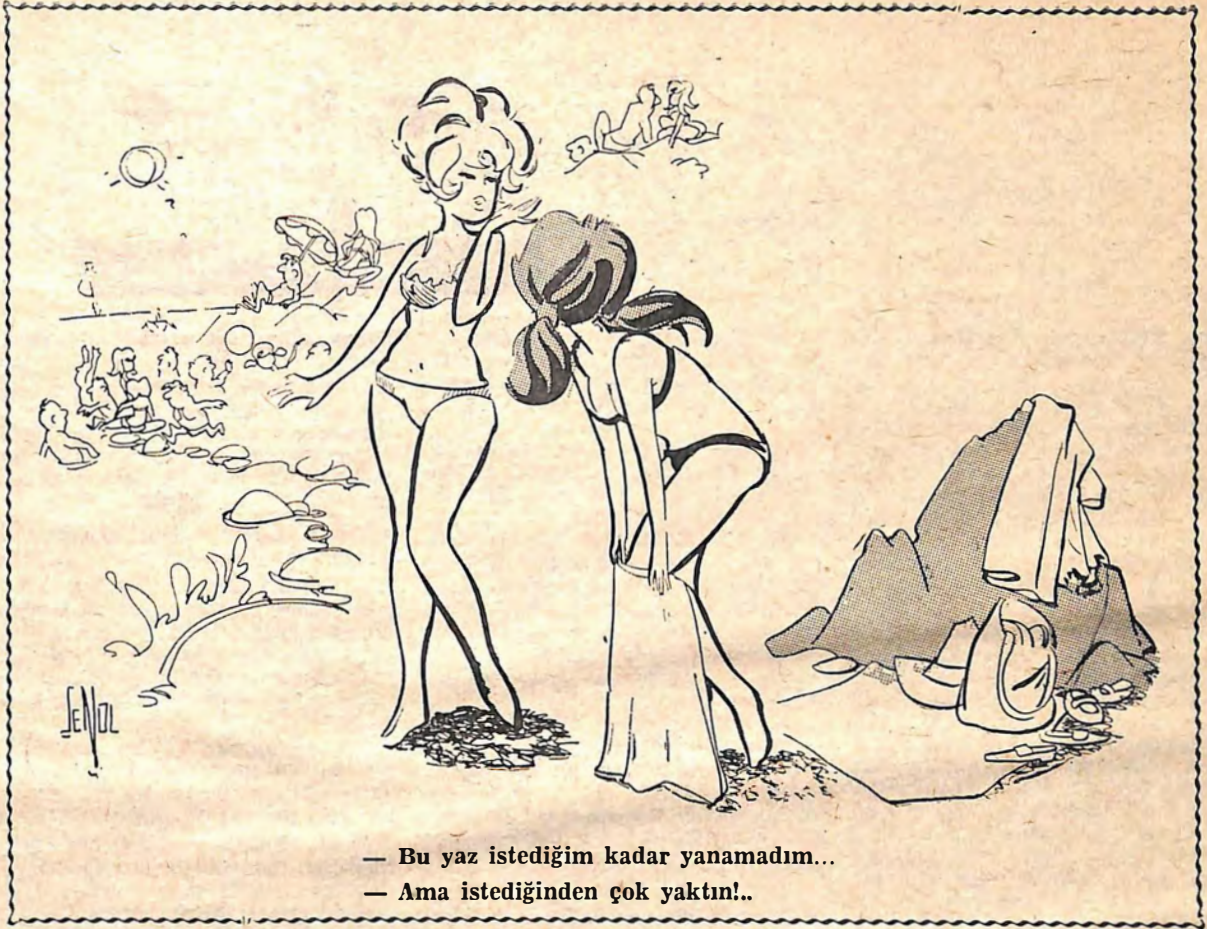
Meksika tohumluğundan mucize bekledik ve 400 bin ton buğday ithaline karar verdik!

Buğday ektikçe buğday ithal edişimize bakıyoruz da, kendi kendimize, «İhracata başlamak için, acaba buğday ekimine son vermemiz mi gerekiyor?» diyoruz.

Yazısız

— Bu yaz istediğim kadar yanamadım...
— Ama istediğinden çok yaktın!..

CUMARTESİ

Ne yapsın kadıncağz?

Bir anne, iki yaşındaki oğlunu 1930 yılında aramak üzere terketmiş!

Ne yapsın kadıncağz? Her halde geleceğimiz hakkında verilen demeçleri dinledi.

— 1972 yılında su derdi kalmayacak!

— 1972'den sonra dış yardım almaya ihtiyacımız kalmayacak!

— 1972'den sonra meskensiz vatandaş kalmayacak!

— 1972'den sonra işsiz vatandaş kalmayacak! gibi bol keseden savrulan vaatleri ciddi sanıp, «Eh, 1980 yılına doğru ben bu çocuğa ancak bakabilirim» dedi.

PAZAR

Ders!

Çekoslovakya'nın işgal edildiğini duyar duymaz, «Bu alçakça bir tecavüzdür. Gerekirse silâha sarılır, kendimizi savunuruz!» diyen Romanya Başbakanının Sovyetler Birliği ile bir «Centilmenlik anlaşması» yapıp, her türlü tenkide son vermesi bazı çevreleri şaşırtmışa benziyor.

Oysa ne yapsın garip? Sert çıkışların nereye vardığını defalarca gördü.

Macaristan baş kaldırdı, bir kaç günde susturuldu! Çekoslovakya baş kaldırdı, kısa zamanda bastırıldı!

Fıkranın sırasıdır sanırsınız: Aç kalan aslan, bir av bulup gelmeleri için kurt ile tilkiye emir verir. Emir aslandan gelir de, av bulmak gecikir mi? Koca bir koç bulup getirirler. Ağzının suları akan aslan, kurda dönüp:

— Âdilâne bir şekilde pay et bakalım şunu, der.

Koçu üç eşit parçaya bölen kurt:

— Bu senin, diye bir parça uzatır aslana. Bu benim, bu da tilki kardeşin.

Tilkiye de kendininki kadar pay çıkarılmasına kızan aslan, bir pençe darbesiyle kurdun leşini serip, döner tilkiye:

— Şunu âdilâne bir şekilde sen pay et bakalım!

Korkudan tir tir titreyen tilki: — Buyrun, der. Bu sizin. Bu da sizin... Bu da sizin.

Ağzı kulaklarına varan aslan:

— Aferin, diye kükrer. Bir şeyi böylesine gramı gramına taksim etmeyi kimden öğrendin sen?

Tilki, ayaklarının dibindeki kurdu gösterir:

— Yerde yatan zattan!...

Romen Başbakanının düşüncelerinde bir değişme varsa, şüphesiz ne ondan, ne bundan. Macar'larla Çek'lerin durumlarından!

CUMA

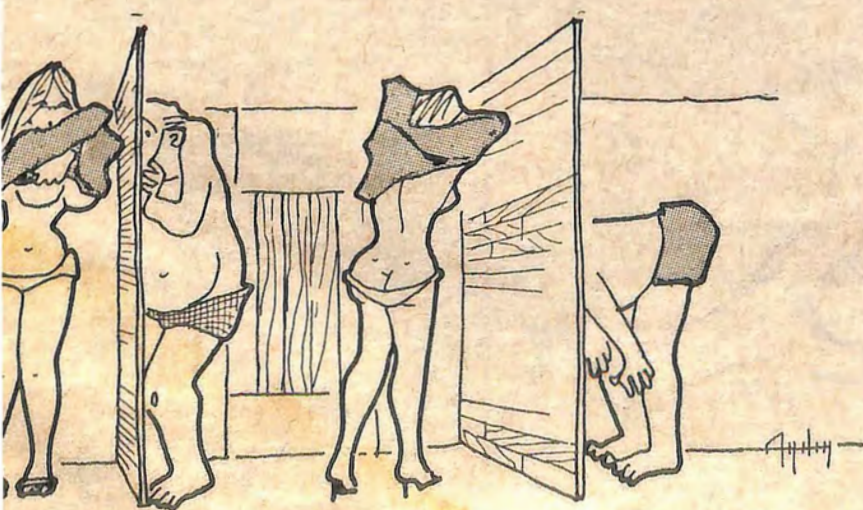
Yumurta tokuşur gibi...

Maçı yarıda bırakan futbolcu, çiftesini kaptığı gibi sahadaki rakibini vurmuş!

Meseleleri salâh ile değil, silâh ile halletmeye alıştığımızdan beri istesek de istemesek de oluyor böyle şeyler.

Yeter ki bir araya gelmeyelim. Sevişmeyi yarıda bırakan koca, karısını vuruyor... Sohbeti yarıda bırakan adam, içki masasında arkadaşını vuruyor. Seçimi yarıda bırakan aday, rakibini vuruyor. Politik tartışmayı yarıda bırakan partili, kendi partisinden olmayı vuruyor!

«Beraberlik içinde olalım, birlikten kuvvet doğar» diyoruz, sonra nedendir bilinmez, bir araya geldik mi de birbirimize giriyoruz!

Belediye, su dâvasını yıldırım programı ile halledecek. — Gazeteler —

YILDIRIM PROGRAMI!

Opus 64 Niyazi

SIYAMI ÖZEL

BATI müziğine karşı olan ilgi-mi bilen gazetenin sanat kısmı yönetmeni:

— Niyazi bey, dedi, biliyorsunuz yarın akşam Odeon Konser Salonunda Viyana Devlet Orkestrasının konseri var. Bizim müzik eleştirmenimiz dört gün önce mızıkçılık edip gitti. Bu işi üzerinize alacaksınız. Göreyim sizi, yılın en önemli sanat olayını gerektiği şekilde yansıttınız...

Sesimi çıkarmadım ama bende şafak attı. İki sebepten; birincisi: Eş-dost meclisinde atmasıyondan sık sık müzik terimleri kullanır, kendimce eleştirmeler yapar, poz keserim. Oysa (lâf aramızda) senfoni ile konçertoyu, oda müziği ile salon müziğini, sonat ile pomadı birbirinden ayırdedecek kıratıda değildir. Koskoca Viyana Devlet Orkestrasını eleştirmek ne haddime! Yüzüme gözüme buluşturırım bu işi.

İkinci sebep, yarın akşam mühim, ama çok mühim bir randevum var. Yeni sevgiliyle sözleşmişiz. Bin müşkülâtla razı etmişim. İş bu kıyama getirmek için bunca zamandır dünyanın emeğini harcamışken başıma böyle uğursuz bir mesele gelsin... Düpedüz talihsizlik. Bende bir surat ki sormayın. Sanki Karadenizde gemilerim batmış. Eş-dost merakta:

— Yahu, sana ne oldu böyle? di-yenin haddi hesabı yok.

— Hiç, diyorum, şu Allahın belası ülser yine azıttı. Rahat, huzur mu veriyor kardeşim...

— Allah Allah diyorlar, sende ül-ser mi vardı? Hiç bilmiyorduk doğ-rusu. Vah vah, geçmiş olsun...

İçlerinde daha fazla ilgi gösterip kocakarı ilaçları tavsiye edenler mi dersiniz, en ucuz Lokman Hekim müstahzarından tutun da en pahalı Avrupa ilaçlarını salık verenler mi... Meğer bu marazdan ne çok anlayan varmış! Kimi: «— Arkadaş, der, me-yan balını eşek sütüyle macun hali-ne getirip üzerine biraz kurutulmuş dere kurbçası tozu serpiştirdikten sonra sabah akşam birer çorba ka-şığı içeceksin», kimi: «— Azizim, bu illete, kimyası Madagaskar adasın-dan getirtilen Keyk-i anbüter neba-tından başkası fayda etmez» iddia-sında, kimi Hollanda menşeli Noter ilâcının, hayatından tamamiyle ümit kesilen bir yakın akrabasını mucize-vi şekilde nasıl hayata kavuşturdu-ğunu anlatma çabasında... Sıkıntı-dan neredeyse patlayacağım. Değil ülser, kanser olmak işten değil...

Sanat kısmı yönetmenine gidip:

— Şey, ülserim azdı da... diye ma-zeret beyanına kalksam, adam cin gibi. Yutmayacak. Gazetede yeniyim de. Öyle olur olmaz bahanelerle yan çizmek bu meslekte geçer akçe de-ğil.

— Ya Hızır Aleyhisselâm, şu bıça-re kulun halini görüyorsun. İmdadı-ma yetişmenin tam sırasıdır!... diye içimden geçirirken, beynimde bir şimşek çaktı. Kendimi öğmek gibi olmasın ama akıllı adamımdır. Yük-sek zekâm sayesinde şimdiye kadar bunun gibi ne vartalar atlattım. E-velallah duamız berekâtı ile ve akıl-mız yüzüsuyu hürmetine bu defa da işin üstesinden geleceğiz. Durun hele bakalım...

Önce, konserin verileceği Odeon Konser Salonu Müdüriyetine telefon açtım:

— Alo, müdüriyet mi? Bendeniz Yeni Selâmet Gazetesi müzik eleştir-meni Niyazi Atlamaz.

— Bilmukabele beyefendiciğim, ar-zı hürmet ederim. Yarın akşamki konserin basılı programı vardır şüp-hesiz.

— Mersi... Şey tabii... Yarın ak-şam... Siz zahmet buyurmayın, ben birini gönderip aldırırım. İyi ak-şamlar beyefendiciğim...

Telefonu kapattıktan sonra rahat bir nefes alıp koltuğun gerisine doğ-ru kaykıldım. Müdür, konser pro-gramı ile birlikte Viyana Devlet Or-kestrası ile ilgili bazı broşürler gön-dereceğini de vaat etmişti.

Zile bastım. İçeriye giren müstah-deme:

— Evlâdım, dedim (bu, benim ke-yifli iken dedem yaştakilere bile kul-landığım bir kelimedir), koş Odeon Konser Salonuna, şu iki cadde iler-deki, Müdür bey sana bir iki bro-şür verecek, al getir. Gelirken bir de yandan çarklı söyle...

Çaktınız ya, eleştirme yazımı kon-sere gitmeden, programa göre ezbe-re yazacaktım. Böylelikle hem gaze-tecilik görevimi aksatmadan yerine getirmiş olacak, hem de yârin vus-

latına nail olmak fırsatını kaçırma-yacaktım.

Müdüriyetten program ve broşür-ler geldi. Yandan çarklı kahveni hö-pürdetirken kütüphaneden (Ansiclo-pedia Musica) yı çıkardım. Gazete kolleksiyonlarından konser eleştir-melerini bir bir ayırdım.

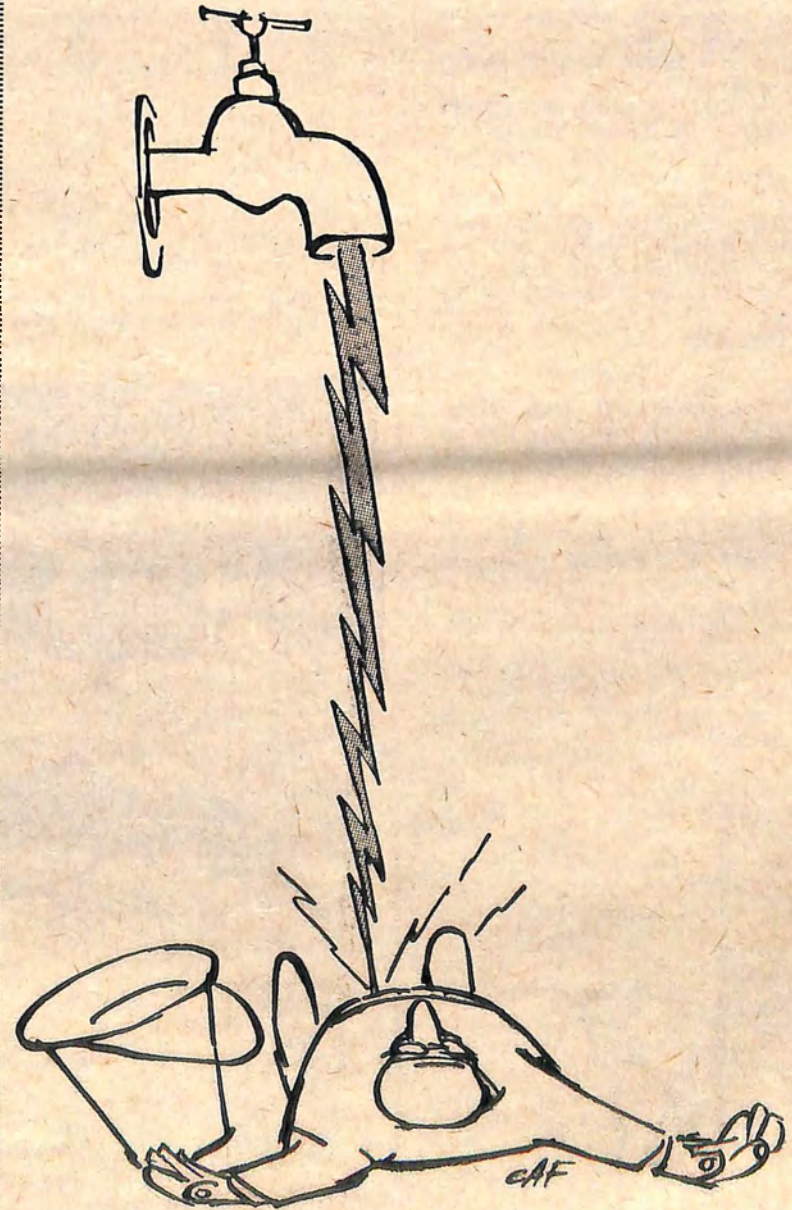
Netice olarak aşağıda okuyacağı-nız şaheser eleştiri meydana geldi:

«... Viyana Devlet Orkestrası dün gece Odeon Konser Salonunu hınca hıncı dolduran güzide bir kalabalığa nefis bir sanat ziyafeti çekti. Kani-mızca sanatseverler bu gerçek sanat olayının uzun süre etkisi altında ka-lacaklardır.

Orkestranın partiyonunu mükem-mel bulduk. Atraksiyon ise birazcık aksıyordu ama ne ise, bu kadar ku-sur kadı kızında da olur.

Enstrümanistlerin değeri her nevi hürmanist düşüncenin üzerinde idi. Özellikle nefesli sazlar olumlu bir izlenim bıraktı. Yaylı çalgılar homo-gen ve iyi tınlayan bir topluluk ha-linde idi. Ancak bu kadar iyi tınla-yan bir topluluğun salt şekilsel ne-

İstanbul'un su derdi yıldırım programla halledilecek. — Gazeteler —

Yazısız

denlerle iyi vınlamayaması biraz harmonium gibi geldi bize.

Orkestra tüm olarak enstrümantal müzik tekniği yapabilecek nitelikte gözüktü. Sonorite fevkalâde idi. Örneğin, temiz icra bakımından daha tümlecini saptamak olanaksızdır. Bu arada Garibaldi'nin (Don Carlos) u gibi güç icra edilebilen ve teknik zorluklar arzeden bir eserde dahi tem'in dantel halindeki muhtevası tam bir denge durumundaydı. Böy-lelikle şaheser bir (Don Carlos) çık-tı ortaya.

Çaylakovski'nin 9. senfonisine bil-hassa ilk kısımlarda haması bir ha-va karışıyordu. Özellikle kümülo nimbus ve alto staratüsler son dere-ce akompanye idi. Kültive bir rit-masyon etkisi esinledik. İki bölüm arasındaki müthiş infilâk uyuyanları bir anda uykularından sıçratarak e-seri daha bir ilgi ile izlemelerini sağ-ladı. Hele sonlara doğru sezilen rit-im sertliği de finalde apare olunca dikkatler pâre pâre oldu. Bu arada bir kaç dozu kaçırılmış aksan icra-nın genel periyotesini aksatacak nitelikte değildi. Ama adagio kısmın-daki rubatoların zaman zaman gereksiz şekilde yükseliş kaydetmesini doğrusu yadırgadık. Eser biraz da-ha animantal şekilde icra edilebilirdi. Bununla beraber netice eptire'dir.

Gecenin sürprizi viyolonist Karl Rulmann, uluslararası bir şöret ol-duğunu, Rivaldi'nin keman konçer-tosunu büyük rahatlıkla çalarak ıspatladı. Eser, kolorik stilde olup E-va Bartok'un son devirlerini hatırla-tacak bir depresyonla işlendi. Viyo-lonistin daha sonra ısıklıla çaldığı Prokofiev'in Opus 64 si bemol ma-jör alto mazurkası ise darbukaların refakatinde gecenin en şahane par-çasını teşkil etti...

Eleştiri yazımı böylece tamamlayıp bir kere de ağız tadıyla okuduk-tan sonra fevkalâde buldum. Bun-dan âlâsı ancak Nuh'un Ankara makarnası olabilir. O gece yeni sevgiliyle vuslata erip safamı sürdük-ten sonra, yazıyı son dakikada gaze-teye yetiştirdim.

***

Ertesi sabah: «— Fikret bey sizi çağırıyor» dedikleri zaman, sanat yö-netmenimizin beni tebrik etmek istediği hususundaki kanaatim tam ve sağlamdı. Odasına girdim. Adam, masanın yanısında ayakta duru-yor. Yüzünde bir tebessüm:

— Buyurun Niyazi bey, şöyle bu-yurun...

Gösterdiği koltuğa ilıştım. O da masanın arkasına geçti. Yüzünde hâ-lâ tebessüm. Öylece bakıyor. Sıkıl-dım biraz.

— Konser nasıldı?

Amma tuhaf şey... Konserin nasıl olduğunu ayrıntılarıyla yazmadık mıydı? Yazdık... Haa, yârenlik ol-sun diye soruyor olmalı...

— Fevkalâde idi. Yılın en...

— Ya opus 64 mazurka?...

Sözümün kesilmesine bozulmuş-tum. Cevap verdim:

— O... Tam bir şaheserdi. Hele zurna...

Adamın bakışları gittikçe hainleş-i-yor. Tebessümü ısırır gibi bir hal aldı:

— Hımm, demek şaheserdi? Bil-hassa zurna... Lütfen şu gazeteyi o-kur musunuz?

Rakip bir gazeteyi uzatıyordu. Ba-kar bakmaz beynimden vurulmuşa döndüm. Üç sütun üzerinde şu man-şet vardı:

VIYANA DEVLET ORKESTRASI HAVA MUHALEFETİNDEN GELE-MEDİ!...

— !?...

— Tuu, Allah belânı versin!... Ga-zeteyi de, hepimizi de rezil ettin... Tuul...

Ve o efendi, o çelebi adam sin-kafılı bir hitap ile bendenizi kapı dı-şarı etti. O günden beri arkadaşlar arasında Opus 64 Niyazi olarak anı-lırım.

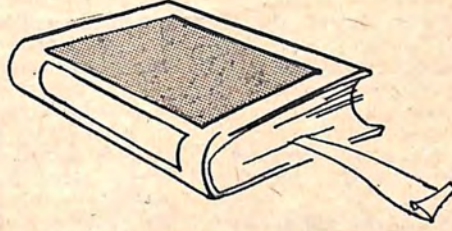
SiYami ÖZEL

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

VİTES KEMAL KONUŞUYOR :

Ağbıçım... Adım affınıza mağduren Vites Kemal... Ben ağbıçım ta onbeş yaşından beri direksiyon üstünde roman yazmışım... Daha o yaşlarda annadın mı?... Eniştem Bedford Hamdi'nin kamyonunda muavinlik dümenine düşerek Anadolu yollarında takoz koya koya, arabanın altına yata yata bu meslekte acıbadem kurabiyesi gibi piştim... Sonra annadın mı, ufak ufak gaz, debriyaj, fren derken kendimi bizim emektar 48 Doç'un içinde buldum. Sonra annadın mı, bir vites, bir gaz diyorum sana, hayatımız oldu mu sana bir araba?... İşte aşağıdaki âcizane hâtıralarımı okuyun da bir daha dolmuşa binmemeye yemin edin. Meselâ dedik... 24 Ekim 1956... Kariyle kavgâ ettik... Karı bana ya araban, ya ben dedi... Ben de Doç'a atladığım gibi vurdum Sarıçana'ya... Yani gözüm bugün ne otobüs, ne direk, ne trafik Cemal ağbıyı görüyor... İnek karı... Giderse gitsin... Ben de ona inat «Bugün Taksim - Şişli çalışmazsam bana Vites Kemal demesinler» derken arabaya bir yavru bindi... Yaşı onsekizi sallarken onyediyi de sıyrtıyor... Bana Emine Rızık gibi dramlı bir

BİR ŞOFÖRÜN ÇOK GİZLİ DEFTERİ

Dolmuş ve taksi bugünkü hayatımıza tam gaz girmiş başlıca taşıt ve taşıt araçlarıdır... Tabiatıyla şoför arkadaşlar da «Suavi ağbı bize de şöyle bol defransiyelli ve üçüncü vites üzerine bir sayfa döktür de yolcumuzu alalım» dediler... Biz de her gün dolmuşa bindiğimizden onların hatırlarını kıramadık ve bu sayfayı şahane bir şekilde düzenledik... Tamam mı Polim Hüseyin?... Şimdi açalım bakalım sayfamızı Vites Kemal ne dedi?...

sesle: «— Çek şoför ağbı» dedi... Tükürüklerimin bir kısmını yutmaya çalışırken: «— Nereye küçük abla?» demek gafletini göstermişim annadın mı? «— Ulan inek, ben Fikret'ten şey olalı iki sene oluyor... Neden küçük diyorsun?» demez mi?... Ben vites yumulur-

ken: «— Yok yâni lâfın akıntısı» diyecek oldum... O bozuk Opel kapısı gibi inledi: «— Ah şoför, ben çok bedbahtım annadın mı?... Bir erkek bulsam... Beni anlayacak, beni düzeltecek» derken ben: «— On dakikada nereden ârıza var çakarım kızım annadın mı?... Bize böyle keşkül gibi bakma... Esasının aslında çok mânâlı çocuğumdur» diye Nezihe Cemal'in «İstirap aylığı» romanından mânâlı bir lâf salladım ve o anda öndeki çöp kamyonu- nu solladım... Kız birden annadın mı sucuk ekmek dümenine düşmüş maç hastası gibi bana doğru atladı ve: «— Oh... erkeğim... Şoförüm...» diye bize yasladı... Direksiyonu çarşafa dolaştırmamaya çalışırken: «— Kızım, ben evli ve karısından biraz önce mariz yemiş bir şoförüm, git başka arabanın altına krikolo!» dedimse de Macide (kızın adı) bana asıldı... Neyse uzatmayalım ağbıçım... Şimdi ben Macide ile oturuyorum... Yâni senin anlayacağın, bir vites değiştirmek, bize karyı değiştirmeye patladı... Ama gene bizim emektar Doç'u değiştiremedik... En keskin virajlı bir selâm sarkıtır, bugünlerde Şişli - Harbiye arasındaki yolun tek şerit halinde verildiğini hatırlatırım...

ŞOFÖRLERE GÖRE ARABA MODELLERİ

ŞAVROLE KÂZIM :

Altında 68 İmpala... Bıyıklar ince... Gömlek naylon... Saçlar dalgâ, kıvrıkcık... Ayakkabılar sivri burun... İçtiği sigara filtreli Hisar... Okuduğu gazete Hürriyet... Ekseri Taksim'de Maksim gazinosu önünden paralı ve aval tipli hovardaları ve arakladıkları karıları toplar... Eftalapos önündeki seks teşkilâtıyla da alâkası vardır... Boğaz'a çalışır... Pikabında son çıkan ve Beyoğlu'nun ve bilhassa Tarlabası semtinin sevdiği arabesk parçalar üzerinden plâklarını çalar... Saati altındır... Şövalye yüzüğü ve altın dişini de unutmamak lâzımdır... Çalışırken hiç konuşmaz, boyuna pikaba o biçim parçaları koyar... Gece çalışır... Araba kendinin mi değil mi, sahte permiyle mi gelmiş, yoksa başka dümenle mi elde edilmiş belli değildir...

PLİMUTH NECMİ :

Çok sinirli ve sert araba kullanır... Bilhassa otellerin önünde iş tutar... Durakta bekler... İki kere karıdan ayrılmıştır... Kafası hafif dazlaklıdır... Üstünde poplin gömlek vardır... Sadece arabanın radyosundan kendi sevdiği

parçaları dinler... Bozuk para sevmez... Müşterisini bir yere götürdüğü zaman daima su koyar... Önünde yol tıkalı olduğu zaman daima klâkson çalar ve gelen geçen arabalara bozulup kalaylar... Çok az konuşur... Arabanın kapısını hızlı kapayınca karşı ekseri, «Höst ayı!» diye hitap eder... Bilhassa turistleri arabasına bindirmez... Kendi aklına göre muhafazakârdır...

DOÇ MUZAFFER :

Tombul olduğu için yanına derli toplu iki müşteri zor sığar... Her istikamete çalışır... Çok güler yüzlüdür... Herkese,

«Olur şeker ağbıçım, tamam tatlı ablacım» diye hitap eder... İhtiyaçlara anne, gençlere kardeş diye hitap eder... Radyoyu açtığı zaman kendi de şarkı söyler... Evli ve beş çocukludur... Akşamları yolunu bulunca fazla çalışmayıp bir ufak Yeni ve bir palamut, biraz meze alıp eve düşer... Arabayı çocuklara ykatar... Akşamları onları alıp bahçe sinemasına gider... Muzaffer, bütün semtin hastalarına, acele işlerine koşar... Tam babacan ve İstanbul şoförü tipidir... Gelecek hafta beni Akbaba'dan arasın... Annadın mı şimdi Tombul Muzaffer - Şehremini.

HAMDİ BABA :

En eski şoför tipidir... Yeni şoförlere elini bile öptürmez... Kullandığı araba 38 model Desoto'dur... Fakat şimdi bütün arabaların parçalarından bu arabada parça vardır... Motör Buick, şanzıman Mercedes, direksiyon Opel, ön takım Austin, şasi Doçtur... Hamdi Baba; Balat - Eminönü arasında dolmuş yapar En fazla yirmi kilometre gider... Arabası sekiz kişilik olduğundan dolmadan kalkmaz. «Nereye?» diye soran müşteriye çok bozulup «Elinin körüne» der... Çok ters adamdır. Arabada sigara içeni, kar, yağmur demeden arabadan indirip yolun ortasına bırakır... Fener'den geçerken, eski dostlarından Ermeni güzeli Siranuş için üç kere «ah» çeker. Yoldaki bütün çukurları bilir. Yanından hızla geçen yeni arabalara, «Geç ulan yerden bitme!» diye bağırır. Saat beşten sonra arabayı Koca-mustafapaşa'ya, evin önüne çekip doğru kahveye gidip emeklilerle domino oynar. Artık son günlerde araba teklediği için Hamdi Baba sanatı bırakacaktır. Fakat ne olursa olsun Hamdi Baba arabasını bırakmamaktadır.

ŞOFÖRLERİN EN SEÇME SÖZLERİ

Sağ yap gel, topla...

FORD MUSTAFA

Hey, ellisekiz Şavrole! Biraz yürü!

POLİM HÜSEYİN

Al bir Opel, getirsin papel!...

OPEL NECATİ

Valla müşteri atladı be Kemal ağbı.

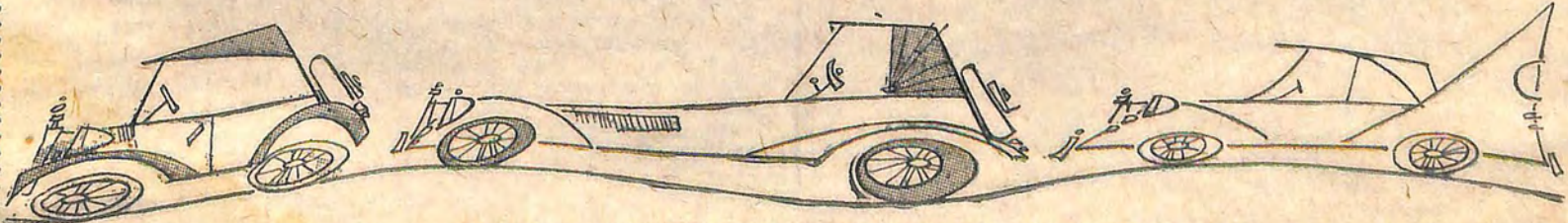
DİREKSİYON KEMAL

Ne münasipse ver ağbı...

FIAT HÜSNÜ

Yürü ulan deve!...

KAMYON KÂZIM

— Benim misafirim olun! dedi.
— Yük olurum size, dedim.
— Yok canım, ne yükü?
— Sıkartın sonra sizi... Ben biraz abuk subuk konuşurum da.
— Severim... Hem hiç de öyle konuşmuyorsunuz ki siz?
— Sevdim sizi vallahi!
— Sahi mi?
— Yalansam kahrolayım.
— Yanaşın şöyle bana!
— Ayıp ama!
— Bu kadar da uzak durmak ayıp değil mi?
— İyice yanaştım.
— Şimdi buradan gideceğiz.
— Gidelim.
— Ben makampta kalıyorum.
— Nasıl yer orası?
— Çadırım var.
— Tek kişilik?
— İkimizi rahat rahat alır. İstersen geceleri yıldızları da seyredibilirsin.
— Çok iyi olur.
— Macerayı severim.
— Ben de. Hayatım sırf macera.
— Benimki de. Kalkalım mı?
— Kalkalım.
— Kalktık... Bir kabinenin önüne geldik. Oya.
— Sen biraz bekle, dedi.
— On dakika sonra içerden şahane bir yaz elbisesiyle çıktı:
— Siz sandığımdan daha güzelmisiniz, dedim.
— Çıplaklık, kadınları yarı yarıya girkinleştirir. Ver o elindekileri bana!
— Çantasına koydu.
— İvir zıvırımı size yük olmasın?
— Ben götürmeyeceğim ki.
— Plajın park yerinde minicik bir arabanın kapısını açtı:
— Kullanabilir misin?
— Ben daha doğru dürtüst kendimi kullanamıyorum kızım, değil ki araba...
— Öyleyse şu tarafa geç!
— Gaza bastı. Araba hareket etti...
— Hey gidi yüce Tanrım hey!... Dün bu zamanlar, uykuya dalsam da böyle bir rüya görseydim, kahrola kah-

SIPA

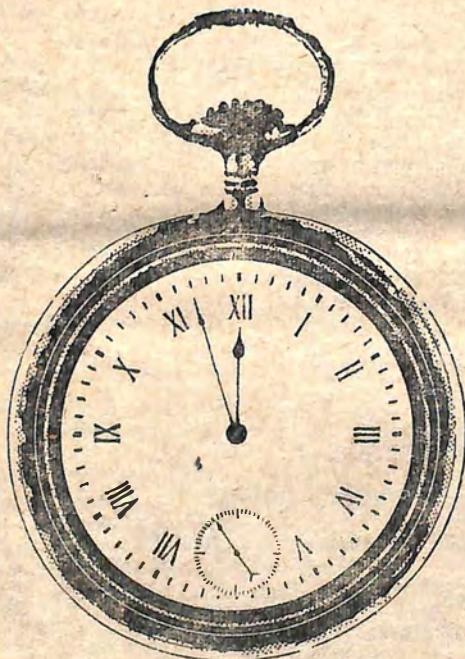
MUZAFFER İZGÜ

rola uyanırdım tahta yatağımdan. Sen nelere kaadir değilsin ki... O ya'ya:
— Rüyada gibiyim, dedim.
— Açılalım mı şöyle?
— Her şeye evet dememeliydim, bunu da kadınlar öğretmişti bana:
— Bu yol nereye gider?
— (.....) ye.
— Hayır, şu tarafa gidelim. Dağ olsun gideceğimiz yerde. Bir de kahve.
— Ben de çok severim yol kahvelerini, lokantalarını, hele dağda olursa.
— Geriye döndük. Geldiğimiz yerden tekrar geçtik. Sola saptık. Sahil kasabası yavaş yavaş altımızda kalıyordu... Oya'ya:
— Siz de benim gibi yolsuzsunuz galiba? dedim.
— Anlamadım?
— Yâni parasız demek istedim.
— Böyle bir hükme nereden vardınız?
— Çadırdaki kalıyorsunuz da...
— Bıktım otellerden. Göreceksin bak, makamp daha hoş.
— Ben daha hayatımda hiç otelde yatmadım ki, makamp denen yerle karşılaştırayım.
— Sahi yatmadın mı?
— Yatmadım tabii.
— Nerede yattın?
— Söylesen şaşarsın.
— Merak ettim?
— Daha düne kadar kara vagon-da yatıyordum.
— Kuzum, sizde anlamadığım çok esrarengiz bir taraf var.
— Bende esrarengiz taraf varmış...
— Yoksa beni Richard Burton'a mı benzettiniz?
— Bir an gözlerini yoldan ayırarak bana baktı:
— Hiç de benzemiyorsunuz, dedi.

— Öyle demişlerdi de...
— Bir kadın mı?
— Hayır, bir erkek. Terziydi. Bu şortumu da o dikti.
— Dikmiş ama, paçalarını içine kıvrımayı unutmuş.
— Ben öyle istedim...
— Sokulsana bana!
— Damdan düşer gibi söyledim:
— Seni öpmek istiyorum!
— Frene bastı, geriye yaslandı:
— Öp!
— Ne kadar hoştur kadınlar öp derlerken... Doya doya öptüm...
— Çok güzel öpüyorsun.
— Opuşme kursuna devam ettim.
— Oya'yı öptükten sonra anladım ki bir sıkıntı var... Buldum... Hain ayakkabılar...
— Müsaadenizle ayakkabımı çıkarabilir miyim?
— Tabii...
— Tekrar gazladı. İki keskin viraj döndük... Sonra bir keskin viraj daha... Karanlık bastı... Ağaçlık bir yerlerden geçtikten sonra önümüze bir kahve çıktı.
— Duralım mı? diye sordu.
— Tabii duracaksın.
— Kahvenin önünde durduk.
— Bana bak Oya hanım, cebimde beş kuruş param yok.
— Gel, dedi.
— Kenarda bir masaya oturduk. Altımız sanki ağaç denizi, ama ne yazık ki karanlık iyice bastı. Oya, gelen köylü garsona:
— Yemek var mı? diye sordu.
— Ben aşağıları görmeğe çalışıyorum... Acaba sahilden kaç kilometre uzaktayız? Oya:
— Balık varmış, yer misin? dedi.
— Yerim, dedim.
— Garsona ne söylediğini duydum...
— Çok güzelmış burası ama, ne yazık ki karanlık bastı, dedim.
— Geçen hafta gelmiştim.
— Yalnız mı?
— Bir genç kadın yalnız başına dolaşmamalıdır, sonra onu iki yaklı kurtlar parçalar.
— Gözlerinin içine baktım:
— Sevişmesini sever misin sen?
— Bir tuhaf kızardı yüzü:
— Yoksa burada sevişmemizi mi teklif edeceksin bana?
— Hayır...
— Soğuk kadın değilimdir.
— Belli!
— Yüzümde mi yazılı?
— Hayır, hemen beni taktın da arkana...
— Unutma ki, plâjda sen geldin benim yanıma.
— Aptalım be ben... Burada, bu tabiat güzelliği içerisinde çiçekten böcekten bahsedeceğime kalkıp kadının kalbini kırıyorum.
— Hakikaten de kırılmış... Suratı asık, başka taraflara bakıyor...
— Tuvalete gideceğim, dedi.
— Buyrun, dedim.
— Şimdi ister misin atlasın arabasına, çeksin gitsin, biz kalalım burada soğan gibi tek başımıza... Ne yapalım, düşeriz yola, telli beyin türküsünü söyleye sahili buluruz. Hem iniş aşağı, daha çabuk inilir.
— O sırada garson balıkları getirdi. Şarap da var... Bahçe elimi sürmedim. Olur ki Oya kaçır gider. Ama araba gözümün altında. O, arabaya atladığı an, ben koşu koşu asfaltı tutarım. Zor yakalar beni bu garson efendi.
— Hiç düşündüğüm gibi olmadı. O ya, tuvaletini tazelemiş olarak geldi:
— Yemeğe başlamamışsın? dedi.
— Sizi bekledim.
— Teşekkür ederim.

Karşılıklı atıştırmaya başladık.
— Bardaklara niçin şarap doldurmadın? dedi.
— Ben içmem, ama istiyorsanız, siz için!
— Sahi, hiç içmez misin?
— Bu yaşa dek hiç içmedim.
— Ben bir bardak isterim.
— Buyrun!
— Doldurdum kadehini...
— Tanışmamızın şerefine! dedi ve bardağı boşalttı. Ağzını şapırdattı:
— Şarap çok güzel! Ne olur siz de için!
— Hayır, dedim.
— Biraz sonra ikinci bardağı yuvarladı. Biraz sonra üçüncü bardağı.
— Eh, bizim arılar tehlikeye girdi, dedim.
— Ne arısı? diye sordu.
— Kafamı gösterdim.
— Onun içinde arı mı var?
— Benim arılarım var.
— Akıl mı?
— Evet akıl, şayet tabii varsa.
— Katıla katıla gülüyor... Ağzı da yayıldı biraz, kelimeler de... Sığarayla beraber dördüncü bardağa el uzattı.
— Virajlar keskin Oya hanım, dedim.
— Nane şekeri gibi mi? diye sordu.
— Hayır, sirke gibi.
— Hah hah hah!... Çok, çok hoş bir adamsın sen!
— Ben?
— Sen!
— Çatalla göğsümü dürtüyor:
— Sen... Sen çok hoşsun işte!
— Demek beğendin?
— Beğendim... Çok Sıpaaa!... Sı paaa!
— Garson bizden tarafa bakıyor. Kadının çağırıldığı sıpayı arıyor. Benim işte o enay!
— Buyur, dedim.
— Sıpa, Sıpa... Komik Sıpa... Kim koydu bu ismi sana Sıpa?
— Ben!
— Annen baban koymamış mı?
— Anam babam yoktu benim.
— Ama niye yakışıklısın bu kadaa?
— Allahın keyfine denk gelmişim.
— Hah hah hah!... Ben nasılım, ben Allahın keyfine denk gelmiş miyim?
— Çok hem de... Özenmiş seni yaratırken.
— En çok neremi beğendin?
— Dudaklarını.
— Ööp!
— Ayıp!
— Ööp!
— Ayıp, sonra öperim.
— Ama çok öpeceksin e mi?
— Çok.
— Kaç kere?
— On!
— Az!
— Otuz!
— Yüz kere... Sıpa!...
— Efendim?
— Beni tuvalete götürür?
— Peki, kalk...
— Kalkamıyorum Sıpa Başım döndü!
— Öyleyse bir lâzımlık bulalım sana!
— Katılıyor gülmekten:
— Lâzımlık haa?

(Devamı var)

Reklâm, İşlerinizi saat gibi yürütür

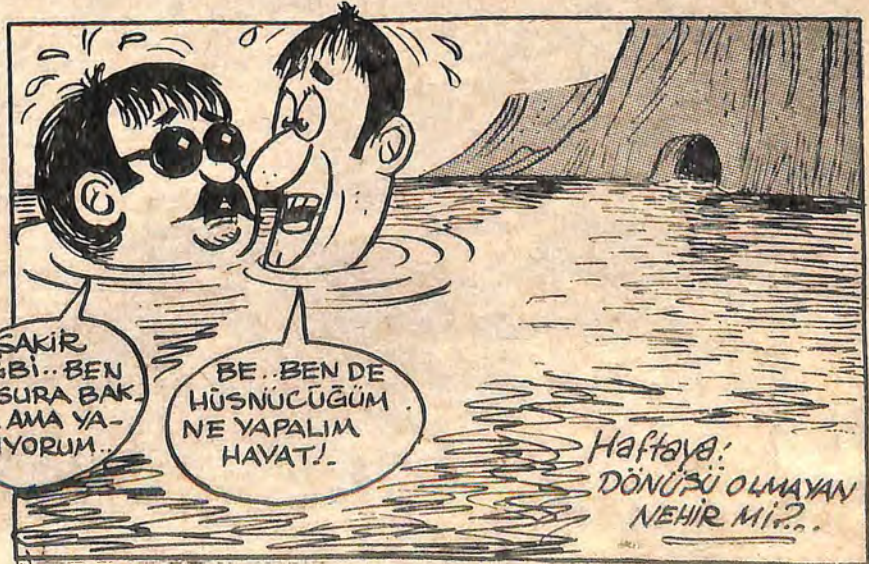
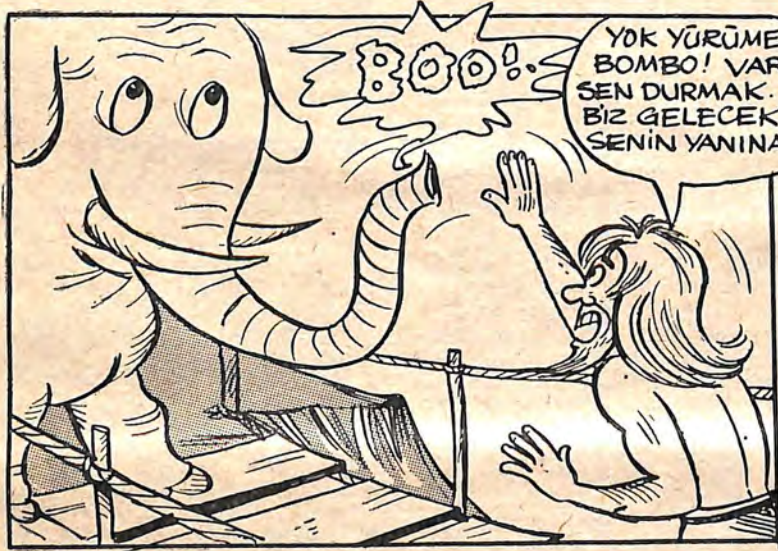
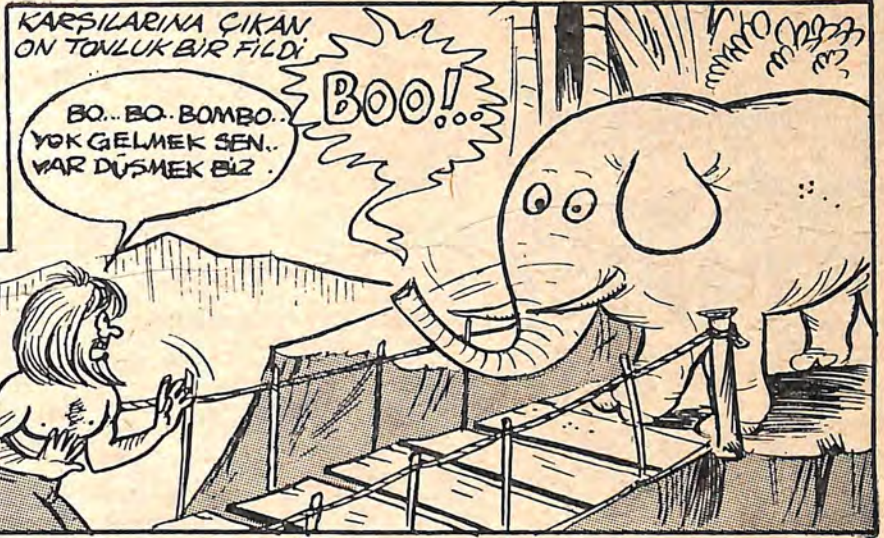
REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın : 60091 — 164)

Akbaba
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: **Selâmi M. Yurdatap**
Fiatı : 100 kuruştur.

Şeytanın Oyunu

Çeviren:
SÜHEYLA AYKUT

A KLI başında bir genç kız olduğuma ailemi inandırdıktan sonra çocukluk odamı küçük kız kardeşime bırakarak, yedinci katta bulunan iki hizmetçi odasından birine yerleştim.

Bosquet caddesinde oturuyoruz ve burası Paris'in en güzel yeridir.

Hangi hislerin etkisi altında kaldığımı bilmiyorum ama, gece yarısı herkesten habersiz sokağa çıkıp, ısız caddelerde dolaşmaya bayılıyorum. Hayır hayır, aklımdan şüphe etmeyin sakın... Deli değilim. Arkeoloji fakültesi son sınıf öğrencisiyim ve bir gün her halde önemli bir mevki sahibi olacağım.

Öyleyse neden böyle aklıma eseni yapıyorum? Bilmem... Geceleri sadece temiz hava almakla da yetinmiyorum ki... Bu bana biraz yavan geliyor. Tuzu, biberi, baharı çok yemekler gibi hemen macera aramaya başlıyorum.

İsterseniz, odamdan son sıvışmanın eğlenceli hikâyesini anlatayım size.

Hava öylesine sıcaktı ki, gece yarısına doğru odamda duramaz olmuştum. Beyaz tül elbisemi giyip, ay ışığı ile yıkanan ağaçlı yollarda dolaşmak arzusu, dayanılmaz bir şekilde yüreğimi doldurmuştu. Evet. Hem de transparen tül elbisemi giymek istiyordum. Niçin giymiyeyim? Bana çok yakışır o elbisem. Yirmi yaşında, genç ve güzel bir kıyım. Açıktaki mavimsi gözlerim, kıvrık saçlarım, ucu kalkık küçük bir burun ve bronz bir tenim var. Bütün bunlara, dudaklarımdan hiç eksik olmayan tebessümüm de eklerseniz, hangi erkek dayanabilir karşısında?

Çıplak vücuduma tül elbisemi, ayaklarıma dore sandallarımı geçirdiğim gibi, bir kuş hafifliğiyle servis merdivenlerinden inip sokağa çıktım. Sementin yakınındaki gölgeli ağaç altları beni çağırıyordu gibiydi. Küçük ormana dalıverdim!

Sağda solda sevişen çiftlerin, çevremde dolaşan erkek gölgelerinin varlığından haberdardım. Arkamdan gelmekte olan bir otomobilin ani fren yaptığını duyunca başımı çevirdim ki ne göreyim? Direksiyon başındaki ciddi fakat yakışıklı erkek hayretle bana bakmıyor mu? Her halde iç çamaşırı giymediği ilk bakışta anlaşılan bir genç kıyım, ge-

cenin bu saatinde tek başına ormanda dolaşmasının nedenini düşünüyormuydu.

Muzipliğim tuttu. Gülmüsedim. Arabasından indi. Durmadım, ormana doğru koştum. Sıkça bir böğürtlen kümesinin arkasına saklandım. Geliyordu. Ay ışığının şöyle böyle aydınlatığı sık ağaçlı yerde şüphesiz beni arıyordu. Durdu. Sonra, kokumu almış gibi, bana doğru yöneldi birden. Aman Yarabbi!... Bu tehlikeli takipten nasıl da büyük bir zevk alıyordum...

Başka bir ağaç kümesinin arkasına sığırdım. İzimi yeniden kaybettili. Fakat uzaklaşmasını, ya da aramaktan caymasını hiç istemiyordum. Hafif hafif öksürdüm. Yerimi buldu. Ben önde, o arkada bir süre yürüdük. Sıcak nefesini enseme duyuyordum. Dişi bir geyiğin izinden gelen bir kurttu o! Birazdan beni tutacak, beni ısıracak, beni öldürecek! İstirap çekecektim. Sevinecektim. Tırmalayacak, tokatlayacaktır onu.

Fısıldadı kulağıma:

— Bir genç kız için, gecenin bu saatinde yapayalnız ormanda dolaşmak tehlikeli değil mi?

Heyecandan titreyen bir sesle cevap verdim:

— Boğucu bir sıcak vardı odamda...

— Korkmuyor musunuz?

— Kimden ne kötülük gelebilir ki?...

— Gelecekler önceden bilinmez ki...

Yanyana yürümeye başlamıştık. Susmak istemiyordum:

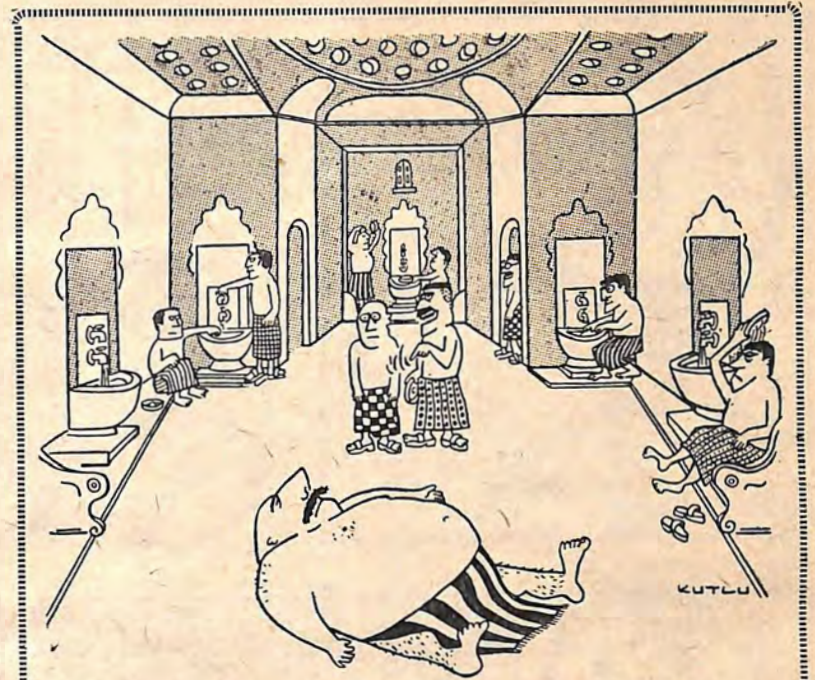
— Şöyle biraz dolaşsak?...

— Hayır, dedim. Artık eve dönmem gerekiyor.

— Haklısınız. Evdekiler merak etmişlerdir, değil mi?

— Merak edecek kimsem yok. Yalnız oturuyorum.

Sözümü bitirir bitirmez yürüdüm.

— Bizim Dursun Ali tellâklığı beceremiyor da, göbektâşı vazifesi gördürüyoruz begim!...

Peşimden gelmeye başladı. Anlaşılan tecrübeli kurt, eline geçen bu yavru geyiği kaçırmak istemiyordu.

Caddeye çıktık. Dükkanların önünden geçerken vit inlere akseden gölgelerimizden güzel atlet vücudunu, geniş omuzlarını görüyordum. Bir kaç dakika sonra, bizim apartmanın önündeydik. Camlı kapıyı iterek içeri giriyor ve loş merdivenleri ağır ağır çıkıyorum.

Dördüncü kata gelince parmaklıklardan eğilerek baktım ve ye imi belli etmek için bir iki öksürdüm. Gürültü yapmamaya gayret ederek

tırmanıyor basamakları. Alevlenen arzuları gözlerinde okunuyor.

Yedinci kata vardım. İki kat aşağıda, merdiven korkuluğunu tutan iri ellerini görüyordum.

Odama girdim. Çabucak sırtımdaki tülü çıkardım. Çırlıçığlağım şimdi. Bir pembe havlu alarak dışarı çıktım. Bunları öyle çabuk yapmıştım ki, adam yedinci kata çıktığında beni Havva ana kılığında buldu.

Banyo dairesine doğru yürüdüm. Kapıyı kilitlemedim. Arkamdan o da banyoya girdi. Kısa bir tereddütten sonra bileğimden tutarak, kuvvetlice kendine doğru çekti beni. Omuzumu, boynumu vahşi bir ihtirasla öpüyordu. Korkunç bir şekilde tahrik olduğu belliydi. Bir zaman öylece, öpücüklerine ses çıkartmadan kendimi ona bıraktım. Sonra:

— Bir dakika, dedim. Hattâ yarım dakika... Şimdi geleceğim!

Koşarak yeniden odama döndüm, kapıyı da içerden bir güzel kilitledim. Bir dakika, üç dakika derken, aşağı yukarı bir on dakika geçti. Mutlak sabırsızlanıyordum. Ayak seslerinden anladığıma göre koridora çıktı. Beni arıyordu olmalıydı. Onu neden tahrik ettikten sonra, tatmin edilmemiş bir halde bırakmıştım?

Benim kapıma geldi. Fakat kilitli görünce, döndü. İki odadan hangisinin benimki olduğunu bilmediği için, şimdi garanti bitişik odaya gidecekti. İspanyol uşağın kapısına... Onun kapısı her zaman açıktır.

Kulağım tetikte, kapı tokmağımın çevrildiğini işitiyorum. İçeride girmiş olmalı. Girdiği odada çırlıçıklak uzanmış, yataкта kendisini beklediğinden emin. Sessizce soyunuyor ve kapkaranlık odadaki yorganı aralayıp yatağa süzülerek, benim sandığı vücuda doğru yaklaşıyor.

Bir çığlık, bir gürültü, birbirine karışan iki erkek sesi, devrilen eşyaların gürültüsü ve önce koridorda, sonra merdivende aceleyle kaçan ayak sesleri işitiyorum!

Ve ben kendi odamda, kendi yatağımın üstünde nasıl da deliller gibi gülüyordum! Gözlerimden yaşlar akarcasına... Bir isteri kızı gelmiş gibi...

İsteri krizi mi? Kim, ben miyim isterik olan?... Ne münasebet! Yarı sabah herkes beni, saçları başının üstünde biçimli bir şekilde toplanmış, ciddi bir üniversiteli olarak görmeyecek mi? Gecenin gündüzle ne ilgisi var?

G. Bideau'dan çeviren:
Süheyla AYKUT

Dedi ve dedi...

Camiiye gitti, «Tanrım bana çok para ver, zengin olayım.» dediğinde bulundu. Kapısına bir dilenci geldi, «Ne dileyiyorsun be, dyleneceğine çalışsana» dedi...

***

Öğrenci, karnesindeki kırık notlar için, «Öğretmen zayıf vermiş...» İyi notlar için, «Çalıştım, iyi aldım» dedi.

***

Âşık, sevgilisine: «Beni yaktın, tutuşturdun. Canım sana feda olsun...»

Arkadaşına: «Kızı amma da tavladım ha» dedi.

***

Baba: «Oğlum, hayat bir denizdir, mücadele etmezsen boğulur gidersin. Hele sakın kadınlara inanma, kanma. Ne yalandır onlar bilmezsin. Sakın ha!» dedi.

Oğul: «Denize düşen yılana sarılır baba.» dedi.

***

Plâjda baba, kızına: «Açılma kızım, boğulursun» dedi.

Annesi: «Açıl kızım, aç, açıl, koca bulursun» dedi.

***

Ahmet: «Felâket, saçlarım dökülüyor, başım açılmaya başladı» dedi.

Mehmet: «Üzülme, başın açılınsa varsın. Asıl cüzdanın açık olmasın, en kötüsü o» dedi.

Erhan TİĞLİ

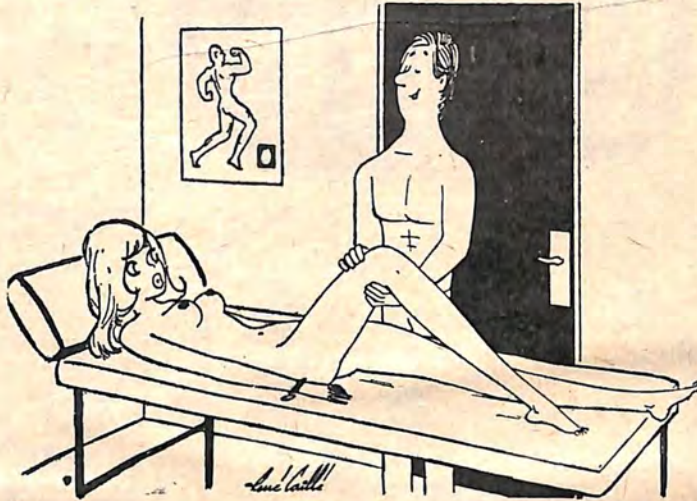
(İlanlık : 8168 — 165)

— Erkeklerin neden sık sık karı değiştirdiklerini şimdi anladım, dedi. Adamlar haklı... Anasının göğüslerinden birini şimdi yiyen çocuk, her halde birini de akşama yiyecek, sonra oğlu aç kalmasın diye, babası yarın eve başka bir anne getirecek!

İki kadın arasında:
— Sana iki milyon frank miras bırakan kocan okuma, yazma bilmiyormuş, öyle mi?

— Yalnız okuma, yazma değil, yüzmek de bilmiyordu!...

— Tabii matmazel, meselâ ben bugün en az iki kilo zayıfladım!...

— Evet, dedi adam. Tanrının verdiği cezayı karımın sayesinde yeryüzünde çektim, cezam biter bitmez de kafamı dinlemek için huzuruza geldim!

**Tembel bir taksi şoförü araba-
yı sürüyormuş gibi davranmakla
kimseyi kandıramaz. Çünkü, bir
yere ulaşmak zorundadır. Bir
striptizci için de durum aynıdır.
Çırılçıplak kalmadan, soyunduğu-
na kimseyi inandıramaz!**

— Alfons, gözlüklerin!... Yine başın ağrıyacak!

— Kızmayın, dedi. Küçük oğlanları da çok severim!

Falçı, genç kadına:
— Evlilik hayatınızın ilk otuz
yılı büyük bir üzüntü içinde ge-
cecek, dedi.

— Sonra, bu üzüntülü hayata alışacaksınız!

— Tamam, şimdi aylığınıza zam meselesini konuşabiliriz!

İskoçyalıların hasisliği üzerine pek çok fıkra dinlemiş olan bir Fransız, denemek için Edinburg yakınlarındaki bir İskoç çiftliğine giderek, içecek bir şey ister. Hava alacağım düşünürken, kocaman bir kap dolusu süt getirirler.

Yarısını içen, fakat bir türlü

İkramda bulunan İskoçyalı:
— Siz söylenenlere bakmayın,

— Ben de kendi kendime onu soruyorum ya... Neden içmedi-niz?

Midesi bulanan Fransız, elindeki kabı hırsla yere fırlatırken işkoçyalı:

— Hop, hop! diye bağırır. Tevekkeli, «Kötülük görmek istiyorsan, birine iyilikte bulun» dememişler... Büyük annemin oturağından ne istiyorsunuz?

Yazın

Dünya Karikatürleri

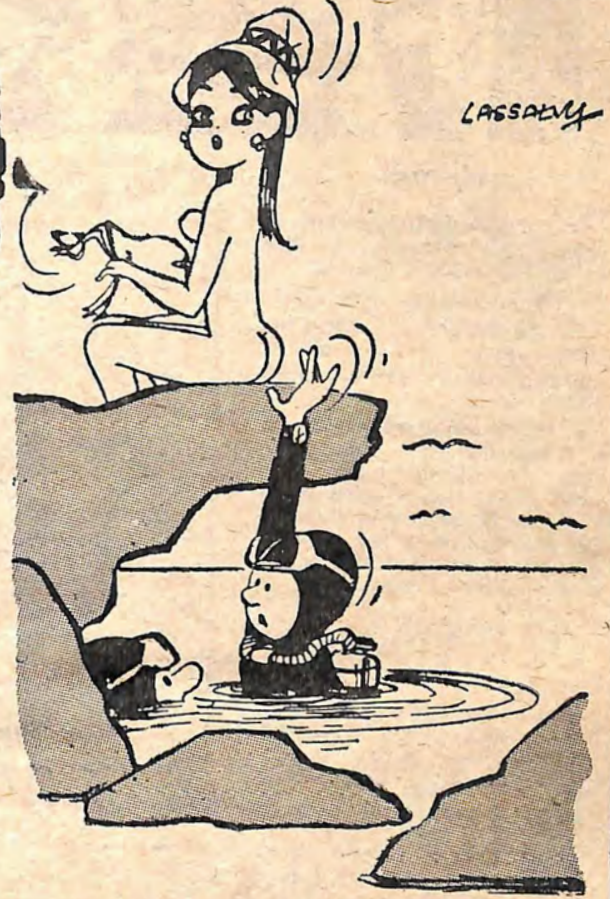

G. PICHARD

- İŞTE, KADINLARIN BİR ÜSTÜN TARAFI DAHA ... SENDE CEKETİNİ ÇIKAR DA BAK, KİMSE İLGİLENİYOR MU ?..

- ÇIPLAKLAR KAMPINI GÖRMEK İSTİYORDUN... EH, GÖRDÜN İŞTE !..

LASSALVY

- TUTTUĞUM ŞEYE GÖRE, BU ADA MESKÜN !..

LASSALVY

- NE GARİP DEĞİLMİ, BU MAYOYU NE ZAMAN GİYSEM, KULAĞIMA ACAİP SESLER GELİYOR.

Mena

YAZISIZ

G. PICHARD

- EVLENDİK ... HÂLÂ ŞU RÖNTGENCİLİK HUYUNDAN VAZGEÇEMEDİN !..

UFA ile yapıldığı takdirde harika olur

UFA, Türk yemeklerine
ve tatlılarına
en uygun margarindir.
UFA'nın tadını alanlar
bir daha başka margarin
kullanmazlar.

UFA – üstün lezzetli margarin

Akbaba

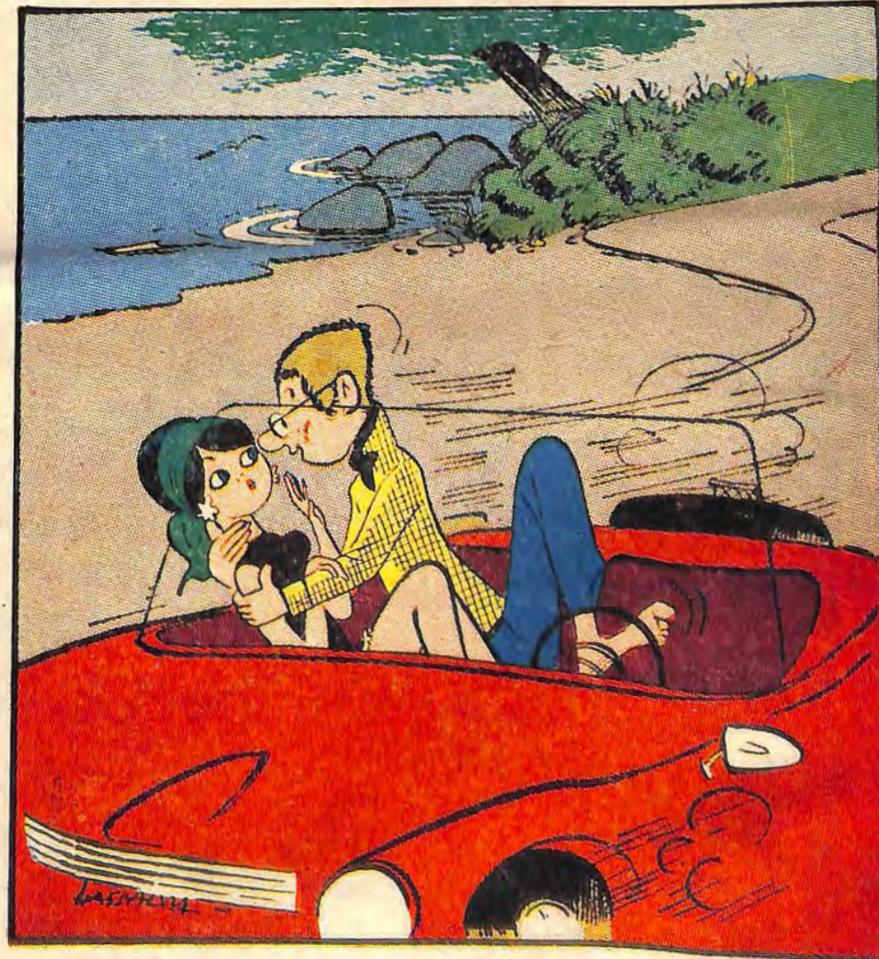
- YOK CANIM, GİTAR ÇALMASINI BİLMEZ...
UTANGAÇLIĞINDAN TAŞIYOR !..

- NIYE GÖZLERİNİ KAPİYORSUN ?..
- YATAĞI GÖRÜNCE HEYECANLANIYORUM !..

- OKUDUĞUNUZ ŞEY HERHALDE ÇOK
İLGİ ÇEKİCİ !..

- HİÇ KORKMAYIN , YOLU AVUCUMUN İÇİ
GİBİ BİLİRİM !..